

AUNG MYE THAW
PUBLISHING HOUSE

အောင်စည်နေ့မျိုး

မေတ္တာလေညင်း

မေတ္တာအလှရသစာစုများ

ကမ္ဘာကျော် READER'S DIGEST မဂ္ဂဇင်းများမှ
ရွေးချယ်ပြန်ဆိုပါသည်

သရုပ်ဖော်ပန်းချီနန္ဒာလှိုင်

အောင်စည်နေမျိုး

မေတ္တာလေညှင်း

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၃၀၂-တိုက် ၅၊ ၁ လမ်း(အေ)
ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉-၂၆၀၈၃၉၀၀၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စီစဉ်သူ	-	တင်မြင့်ဦး
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	-	ပန်းချီနန္ဒာလှိုင်
ကွန်ပျူတာစာစီ	-	ကြယ်ပွင့်
အဖုံးနှင့်အတွင်း CTP	-	SUNN
စာအုပ်ချုပ်	-	ဂုဏ်မာန်
အတွင်းပုံနှိပ်နှင့်	-	ဒေါ်စန္ဒာ (၀၁၁၂၁)
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်		Happy Colour Printing
		အမှတ် ၂၁(ဘိ)၊ ရန်ပြေ(၁၂)လမ်း၊
		သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးနေမျိုး
		အောင်စည်နေမျိုးစာပေ (၀၁၅၇၂)
		အမှတ် ၃၀၂- တိုက် ၅၊ ၁ လမ်း(အေ)
		ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	-	ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	-	မတ်လ၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ်
အုပ်ချုပ်	-	၁၀၀၀
တန်ဖိုး	-	၂၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၀၉၅ . ၈၃
အောင်စည်နေမျိုး
မေတ္တာလေညင်း / အောင်စည်နေမျိုး - ရန်ကုန်။
အောင်စည်နေမျိုးစာပေ၊ ၂၀၁၉။
၁၀၈ - စာ၊ ၁၃ စင်တီမီတာ x ၂၀ စင်တီမီတာ
(၁) မေတ္တာလေညင်း

မာတိကာ

၁။	အမှာစာ	၅
၂။	မေမေ့အတွက် သားလက်ဆောင်	၁၅
၃။	သီတာရေစင်	၂၅
၄။	ပန်းကန်ကွဲလေးပေးပါရှင်	၃၉
၅။	သမီးလေးမင်နာ	၄၉
၆။	ပိုင်အိုလက်ပန်းတွေကိုလည်း လွမ်းလိုက်တာ ဖေဖေရယ်	၆၁
၇။	မေမေဘယ်မှာလဲ	၇၃
၈။	ဘွားဘွားဆိုဖီ	၉၃

မေတ္တာလေညင်း

'မေတ္တာလေညင်း' သည် ဤစာအုပ်ပါ စာတစ်ပုဒ်၏ ခေါင်းစဉ် မဟုတ်ပါ။ ရသစာ ၇-ပုဒ်လုံးကို ခြုံငုံ၍ အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာ ၇-ပုဒ်လုံးကို ကမ္ဘာကျော် Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းများမှ ရွေးချယ်ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချို့ကို အထူးဝတ္ထုဟူသော ကဏ္ဍ တွင်လည်းကောင်း၊ အချို့ကို ဘဝနေနည်းအနုပညာ၊ အချို့ကို မေတ္တာ ဇာတ်လမ်း၊ အချို့ကို လူတွေ့ . . . စသည့် ကဏ္ဍအသီးသီးအောက်တွင် ဖတ်ရှုရပါသည်။ အချို့ကိုမူ မည်သည့်ကဏ္ဍမှ ခွဲပေးမထားပါ။ အခြား သော စာများနှင့်အတူ စုပေါင်း၍သာ ဖော်ပြထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် အထူးဝတ္ထုဟု ဖော်ပြထားသော "သမီးလေးမင်နာ" မှလွဲ၍ ကျန်စာများကို ဝတ္ထုလား၊ ဆောင်းပါးလား၊ အက်ဆေးလား၊ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်လား . . . ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်ပါ။ သို့သော် အားလုံး

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

သော စာတို့သည် သိမ်မွေ့ဆွတ်ယုံဖွယ် မေတ္တာတရားကို လှပစွာ ဖော်ပြ ထားသော စာများဖြစ်၍ မေတ္တာအလှ၊ ရသစာများဟူသာ အမည်ပေး လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမှာစာရေးရန် ခုံမင်လှသူတစ်ဦးတော့ မဟုတ် ပါ။ ဤမေတ္တာလေညင်း ဟူသော စာအုပ်သေးသေးလေးတွင် ရေးသား ထားသည့် ကျွန်တော်အမှာစာသည် စာအုပ်နှင့် မလိုက်ဖက်လောက် အောင် လေကြောရှည်ကြီး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမည်။ ထို့အပြင် ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အကြောင်းအရာတို့သည် လိုအပ်သည်ထက် ပိုကောင်း ပိုနိုင်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်အား ခွင့်လွှတ်ပါရန် ကြိုတင်၍ တောင်းပန်ပါသည်။

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှစ်ဦးကြိုက်သော စာပေ အမျိုးအစားတွင် ဤကဲ့သို့ ရသစာများ မပါဝင်ပါ။ 'တက်ကျမ်း' ဟု ယနေ့ခေါ်ဆိုနေကြသော စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေးစာများ၊ ဘဝအောင်မြင် ရေးစာများ၊ ပညာပေးစာများသာ ပါဝင်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဘဝတွင် ရသစာပေကို ခုံမင်နှစ်ဦးကြိုက်သော အချိန် ကာလတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ အခြေအနေနှင့်ပြောရသော မိဘ၏ အရိပ် အာဝါသအောက်တွင် မတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကြနေခဲ့ရသော ကာလ

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

များ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မိဝေး၊ ဘဝေး၊ ဆွေမျိုးဝေး နေရာတွင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ကာ ဘဝအမောများဖြစ်သော စားမှု မော၊ ဝတ်မှုမော၊ နေမှုမော တို့ကို နဖူးတွေ့၊ ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ရသည့် ကာလများတွင် ရသစာပေသည် ကျွန်တော်နှင့် ဝေးသထက် ဝေးသွား လေတော့သည်။

မဟာရန်ကုန်၏ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးနှက်လာသော လောကဓံ တရားများကို လက်မြှောက်အနှိုးပေးကာ ဘဝတွင် ထားရှိခဲ့သည့် အိမ်မက် များကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရန် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။ ကျေးလက် အိမ်ကလေးတွင်ပင် ရောင်ရဲကျေနပ်မှုတို့နှင့်အတူသာ နေထိုင်တော့မည်။ ကျွန်တော် ကြောက်နေပြီ။ သို့သော် အားလျော့တွေးတို့ ဝင်လာတိုင်း အဖော်မွန်အဖြစ် အားကိုးရာသည် တက်ကျမ်းများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤတက်ကျမ်းများတွင် Reader's Digest သည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ် ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် Reader's Digest ပါ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင် ရေး၊ ဘဝအောင်မြင်ရေး နည်းနာများကိုသာ အဝမ်းမရဖတ်သည်မှလွဲ၍ ဤမေတ္တာအလှ၊ ရသစာများကို စောင်းဝဲ၍ပင် မကြည့်ခဲ့။

သို့နှင့် . . . လဲကျ၊ ပြန်ထ၊ အားတင်းနှင့် အချိန်တို့ ကုန်လွန် ခဲ့သည်။ မဟာရန်ကုန်ကို ကျွန်တော်မကြောက်တော့။ မျှော်မှန်းရာဘဝ ပန်းတိုင်သို့ မရောက်သေးစေကာမူ အတော်အတန် ကျေနပ်စရာကောင်း သော ဘဝတစ်ခုကိုတော့ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဝင်ငွေကောင်းလှသော ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဘဝကို စွန့်လွှတ်၍ စာပေလောကသို့ ကျွန်တော် ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ပထမ ဆုံးရေးသားထုတ်ဝေသော စာအုပ်သည် “ဘယ်တော့မှ လက်မြှောက် အနှိုးမပေးပါနဲ့” ဟူသော တက်ကျမ်းစာအုပ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည့်နောက်

“အောင်မြင်ခြင်းဆယ့်သုံး၊ ဆုံးရှုံးခြင်းသုံးဆယ်”၊ “ယုံကြည်မှုသည် ရဲစေ၏”။ အားလုံးကို တက်ကျမ်းများဟု ခေါ်ဆိုနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ငယ်မူငယ်သွေးတို့ ဝင်လာချိန်များတွင် “လပြည့်ညာရဲ့မိစ္ဆာသံ”၊ “သန္တာဒိပ” ကဲ့သို့သော စာအုပ်မျိုးကို ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ “အောင်စည်နေမျိုး” အမည်နှင့်ပင် ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်များကား သည်းထိတ်ရင်ဖို၊ စွန့်စားခန်း စသော အမျိုးအစားအောက်တွင် အကျုံးဝင်လိမ့်မည်။

ခြုံငုံကြည့်လျှင် စာပေလောကတွင် ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော မိုင်တိုင်များကား နည်းပါးလွန်းလှ၏။

သို့နှင့် အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏ ဘဝပုံစံသည်လည်း ပြောင်းမှန်းမသိ ပြောင်းလာခဲ့၏။ ၂၀၀၇၊ ဇန်နဝါရီ။ ကျွန်တော်သည် သားတစ်ယောက်၏ ဖခင်ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ဘဝနေနည်းပုံစံသည် တစ်ဆစ်ချိုး၍ ပြောင်းလဲလာတော့သည်။ ထို့အတူ စာဖတ်သည့်ပုံစံသည်လည်း ပြောင်းလဲလာတော့သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကျွန်တော်မျှော်လင့်မထားခဲ့သော အကြောင်းအရာသစ်တို့ နေရာယူလေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် မဆိုင်သလို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့သော စာအုပ်များကို ကျွန်တော် အငမ်းမရ ဖတ်ရှုစပြုလာပြီ။ ကလေးသူငယ်ပြုစုပျိုးထောင်ရေး၊ ကလေးသူငယ် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး၊ ကလေးတို့၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုပိုင်တိုင်များ။ ကလေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော် အားလုံးကို စိတ်ဝင်စား

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

နေပြီကော။

နို့ဆာလျှင်ငို၊ သောစိုလျှင်ငို၊ အီးပါလျှင်ငို၊ တစ်ခါတစ်ခါလည်း
 ဘာမှန်းမသိသော ကျွန်တော်၏ သားလေးကို ကျွန်တော့်အတွက် ကမ္ဘာ
 သစ်တစ်ခုလို ထင်မိသည်။ သို့သော် မိမိ၏အတ္တဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုယ်
 ထင်မိပြန်သည်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် သားလောက် ငိုမည်
 မထင်။ အလွန်လိမ္မာသော ကလေးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့မည်ဟု။ ကျွန်တော့်အမေ
 ကို မေးကြည့်တော့ အမေက ပြုံး၍ပြောသည်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က
 သည့်ထက်အဆပေါင်းများစွာ ဆိုသည်ဆိုပဲ။ သို့နှင့် . . . ကျွန်တော်သည်
 ကျွန်တော်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရှိနေသော စက်ဝိုင်းပြတ်နှစ်ခုကို
 သတိထားလာမိသည်။ ဟိုဘက်တွင် ကျွန်တော့်မိဘများ၊ သည်ဘက်တွင်
 ကျွန်တော့်သား။ ယခုတော့လည်း မေတ္တာတရားကို နားလည်နိုင်ရန်
 ပြီးပြည့်စုံသော စက်ဝိုင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဤအတောအတွင်းတွင် သားလေးကြောင့် အိပ်ပျက်ညများစွာ
 ကို ဖြတ်သန်းရင်း Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းပါ ကျွန်တော်ပစ်ပယ်ထား
 ခဲ့သော စာများကို ဖတ်ရှုဖြစ်လာသည်။ ပထမဆုံးဖတ်၍ ပထမဆုံးပြန်
 ဆိုဖြစ်သော မေတ္တာအလှူသမာဓိမှာ ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော
 သီတာရေစင် ဖြစ်သည်။ ဤစာပုဒ်တွင်ပါသော သားကဲ့သို့ ကျွန်တော့်
 သားသည် သူ့ဖခင်ကို ကြောက်လန့်၍မနေစေလို။ သို့သော် မိဘတို့အလို
 လိုက်လွန်း၍ သားလေးပျက်စီးသွားလျှင် ခက်ရချည့်။ ကျွန်တော်နှင့်
 သားသည် မည်သည့်ပုံစံနှင့် ဆက်ဆံရပါမည်လဲ။ ခက်ရချည့်။ Reader's

Digest တွင် ကဏ္ဍတစ်ခု၏ ခေါင်းစဉ်ဖြစ်သော ဘဝနေနည်းအနုပညာ (Art of Living) ဟူသည်ကို ကျွန်တော်သည် ဘဝနှင့်ယှဉ်၍ သဘောပေါက်လာရပါသည်။ မိဘနှင့်သားသမီး ဆက်ဆံရေးသည် အနုပညာတစ်ခုနယ် သိမ်မွေ့လွန်းလှပါလား။

ဒုတိယဖက်၍ ဒုတိယဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့သော စာသည် ဤစာအုပ်တွင် “ပိုင်အိုလက်ပန်းတွေကိုလည်း လွမ်းလိုက်တာ ဖေဖေရယ်” ဟု ကျွန်တော်ခေါင်းစဉ်ပေးထားသော စာဖြစ်၏။ ချမ်းသာချင်စိတ်ပြင်းထန်လွန်း၍ ရွှေမည်းခေါ် ရေနံနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသော ဖခင်တစ်ယောက်။ ထင်းရှုတောထဲတွင် ရောင့်ရဲပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသော ငယ်ဘဝကို တမ်းတနေသည့် သမီးလေး။ မိဘ၏ မျှော်လင့်ချက်၊ သားသမီး၏ခံစားမှု၊ စဉ်းစားစရာတွေ များစွာပါလေသည်။

ကျန်ရသစာများသည်လည်း “ဘွားဘွားဆိုဖီ” မှလွဲ၍ မိဘနှင့် သားသမီးတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော မေတ္တာအလှရသစာများသာ။ “ဘွားဘွားဆိုဖီ” သည်ကား မိဘနှင့် သားသမီးဟူသော တောင်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်နေသော ရသစာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုဖီသည် ပိုလန်နိုင်ငံမှ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ လာရောက်အလုပ်လုပ်သူ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သည် အရင်းရှင်နိုင်ငံ။ ပိုလန်သည် စတာလင်ဝါဒီတို့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော် ကြီးစိုးခဲ့သော ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံ။ ရေခဲမြေခံ တူလှသည်မဟုတ်။ ကွန်မြူနစ်စကားနှင့် နှိုင်းယှဉ်ရမည်ဆိုလျှင် ဟိုက ဓနရှင်၊ သည်က ပစ္စည်းမဲ့။ သည့်ထက်ပို၍ နှိုင်းယှဉ်လိုလျှင် သွေးစုပ်သူလူတန်းစားနှင့် သွေးစုပ်ခံလူတန်းစား။ အရပ်စကားနှင့် ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင် သူဌေးနှင့်ကျွန် ဆိုပါတော့။ သို့သော် “ဘွားဘွားဆိုဖီ” တွင် ပါဝင်သော လူတန်းစားနှစ်ရပ်၏ ဆက်ဆံရေး

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

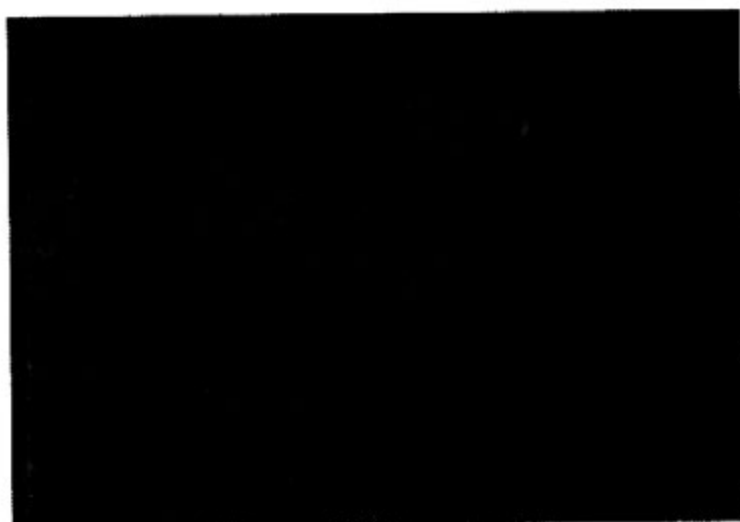
သည် လေးစားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သူတို့၏ အပြန်အလှန်ထားရှိသော မေတ္တာတရားသည် ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါသည်။ အလုပ်ရှင်၊ အလုပ်သမားဆက်ဆံရေးနှင့် မကင်းနိုင်ကြသော ကျွန်တော်တို့ လူ့ဘောင်လောကတွင် အတုယူစရာ ကောင်းလှပါသည်။

စာဖတ်သူသည် ဤ “မေတ္တာလေညင်း” စာအုပ်လေးကိုဖတ်၍ မေတ္တာတရားနှင့်ပတ်သက်သည့် အသိတစ်စုံတစ်ရာ၊ ရသတစ်စုံတစ်ရာ ရရှိပါက ဤစာများကို ကျွန်တော် ပြန်ဆိုရကိစ္စနပ်ပါပြီ။ စင်စစ် Reader's Digest ပါ စာများသည် ထင်ပေါ်၍ စင်တော်က ကောက်ခံရသော စာများသာ ဖြစ်သည်။ ရှင်ဘုရင်ပုဆိုး ပိုးချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်တွင် အပြစ်တင်စရာ တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ရှိမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်၏ ဘာသာပြန်ဆိုချက် ညံ့ဖျင်းခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လေးနက်စွာ ခံယူပါသည်။

**စာဖတ်သူကို အစဉ်လေးစားလျက်
အောင်စည်နေဖို့
(မတ် ၂၈၊ ၂၀၀၇)**

မေမေ့အတွက် သားလက်ဆောင်

ဘဝဟူသည် အခါခပ်သိမ်း ကံဆိုးနေသည်တော့ မဟုတ်ပါ။
တစ်ခါတစ်ရံ ကံကြံ့မွှာသည် ဘဝကို မျက်နှာသာ ပေးတတ်ပါသည်။
လူတစ်ယောက်၏ ဘဝထဲသို့ ကံကောင်းခြင်းသည် အနည်းဆုံးတစ်ကြိမ်
တော့ ရောက်လာတတ်ပါသည်။

မေမေအတွက် သားလက်ဆောင်

မေမေနှင့် ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးယဉ်သမားများ ဖြစ်ပါသည်။ သာယာလှပသောနေ့များတွင် ကျွန်တော်နှင့် မေမေသည် ကမ်းခြေဆီသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သားအမိသည် သဘာဝအလှကို ရှုစားကြရင်း သဲပြင်ပူနွေးနွေးကို ခြေချောင်းဖျင့် ထိုးဆွကာ ကစားလေ့ရှိပါသည်။

ဧရာမလှိုင်းခေါင်းဖြူများသည် ကမ်းခြေဆီသို့ ညင်သာစွာ ရောက်ရှိလာတတ်ပါသည်။ လှိုင်းလုံးစိမ်းစိမ်းမြင့်မြင့်ကြီးများကား ကမ်းခြေကို တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ဆောင့်တတ်လေသည်။ ထိုအခါ တဝုန်းဝုန်းမြည်သံသည် ဆူညံသွားတော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် လှိုင်းသံတို့နှင့် ဆူညံနေသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မေမေကား တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်ဆဲ။ နေမင်း၏ ရောင်ခြည်သည်

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာကို ထိဟပ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် ပူပြင်းစူးရှခြင်းကား မရှိ။ လေနှုတ်အေးလေးသည် တနွဲ့နွဲ့နှင့် ရောက်ရှိလာကာ အပူဒဏ်ကို ဖယ်ရှားပေးပါသည်။

ထိုစဉ်က မေမေအသက်သည် (၃၄) နှစ်။ ကျွန်တော့်အသက်က (၁၀) နှစ်။ ကျွန်တော့်မေမေသည် အရပ်ပုပု၊ ကိုယ်ခန္ဓာပြည့်ပြည့်၊ အသားလတ်လတ် ဖြစ်၏။ မေမေဆံပင်များသည် အလွန်လှသော ကြေးညိုရောင်။ ခြံ့ငုံ့၍ ညွှန်းဆိုရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မေမေသည် အလွန်ကုန်သရေရှိသော၊ အလွန်မိန်းမပီသသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မေမေစိတ်ကူးတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော်မေးကြည့်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မေမေက သဘောကျစွာ ရယ်မောတတ်သည်။ ရေတွေစိုရွဲနေသော ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို လက်ချောင်းများဖြင့် ဖွကာ “သားဟာလေ . . .” ဟု အစချီရင်း “တော်တော် စပ်စပ်စုစုနိုင်တဲ့ ကလေးပဲ” ဟု ပြောတတ်သည်။

“ပြောပြစမ်းပါ မေမေရယ်၊ သားသိချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော်က ပူဆာတတ်သည်။

“ဒီလိုပါ သားရဲ့ . . .”

မေမေက သူ့စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေ ငွေတွေအများကြီးရှာလာနိုင်သော တစ်နေ့တွင် မေမေက စိန်နားကပ်တစ်ရံ ဝယ်မည်ဆိုပဲ။ စိန်နားကပ်သည် ကြီးကြီးထဲက မဟုတ်လျှင်လည်း မေမေ ကျေနပ်နိုင်သည် . . . တဲ့။ မေမေက သူ့နားပေါက်ဟောင်းလောင်းကို လက်နှင့်ကိုက်ပြကာ . . .

“ဒါ . . . မေမေ (၁၅) နှစ်သမီးထဲက ဖောက်ထားတဲ့ နားပေါက်ပါ သားရဲ့ . . . စိန်နားကပ်လေးနဲ့ဆိုရင် မေမေဟာ သိပ်လှသွားမှာပေါ့

နော် . . . သား”

“သေချာတာပေါ့ မေမေရာ၊ မေမေဟာ သိပ်လှသွားမှာပေါ့”

ပြီးနောက် မေမေက ကျွန်တော့်စိတ်ကူးအိပ်မက်ကိုလည်း မေးပြန်သည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်က မေမေ့ကို ပြောပြရသည်။

“သားရဲ့စိတ်ကူးက ဒီလိုပါ မေမေ၊ သားပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရလာရင် ဟောဒီကမ်းခြေမှာ အိမ်ကြီးကြီးတစ်လုံးဆောက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဒီသမုဒ္ဒရာကြီးကို နေ့တိုင်း ငေးကြည့်မယ်၊ စိတ်ကူးတွေ အများကြီးထုတ်မယ်၊ သားရဲ့အိမ်ကြီးမှာ အိမ်ဖော်တွေ အများကြီးခန့်ထားမယ်၊ အိမ်ဖော်တွေက ဘာလုပ်ရမလဲသိလား မေမေ၊ ဂျယ်လီတွေ၊ ချော့ကလက်တွေကို ငွေလင်ပန်းကြီးနဲ့ထည့်ပြီး သားဆီကို ယူလာရမှာပေါ့ မေမေ”

မေမေသည် ကျွန်တော့်အား စောင်းကြည့်ပြီး သူ့ဆံထုံးကို ဖြေချလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ “ဟား . . . ဟား . . . ငါ့သားကတော့ တကယ့်ကို အပြောကောင်းပဲ” တဲ့။ မေမေသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို လှောင်ရယ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် မေမေ့ကို စိတ်ကောက်ပြလိုက်ပါသည်။ မေမေ့အပါးမှခွာကာ သောင်ပြင်ပေါ်ကို ကျွန်တော် ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ပြီးနောက် တစ်လှိုင့်လှိုင့် တက်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးများကို တစ်ရှိုက်ထိုး ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်တော့သည်။

နောင်တွင် မေမေ့စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်သည် မှန်ကန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေသည် ငွေကြေးအဆင်ပြေလာသည့်တစ်နေ့တွင်
အောင်စည်နေ့မျိုးစာအုပ်တိုက်

မေမေ့ကို စိန်နားကပ်တစ်ရံ ဝယ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ရွှေစွန်ကုတ်ကြီးများ ရံလျက် အလယ်တွင် ရေခဲတောင်ပုံစံ စိန်ပွင့်သေးသေးလေးများ မြှုပ်ထားသော နားကပ်လှလှလေးတစ်ရံ ဖြစ်ပါသည်။ မေမေသည် မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းကို ဘယ်ညာလှည့်ကာ ဝိတိတွေ့ ဖြာဝေလျက်ရှိသည်။

ဖေဖေသည် ထိုစိန်နားကပ်လေးကို အရစ်ကျငွေချေခံနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မေမေ့အိပ်မက်များ အကောင်အထည်ပေါ်လာသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာရပါသည်။ မေမေ စိန်နားကပ်ကိုဆင်ကာ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ပွဲနေပွဲထိုင်သွားတိုင်း “မေမေရေ . . . လှလိုက်တာ” ဟု ကျွန်တော်က ချီးမွမ်းတတ်ပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော့် မေမေသည် ကျွန်တော်ချီးမွမ်းသလို အလှကြီးလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် စိန်နားကပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော မေမေ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကေသရီမိဖုရားတစ်ပါးလို ကြော့ကြော့မော့မော့ ရှိလှပါ၏။

အချိန်တို့သည် အကုန်မြန်လွန်းလှသည်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေလည်း ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်လာပါသည်။ မေမေ့စိန်နားကပ်သည် မေမေနားမှ ဘယ်အချိန်ကပင် ကင်းကွာခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်ပင် သတိမထားမိလိုက်ပါ။ မေမေ့ကို ကျွန်တော် ပေးကြည့်မိသည်။

“သားဖေဖေ ပေါင်ထားတာလေ သားရဲ့၊ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ပြန်ရွေးနိုင်မှာပါ”

မေမေက ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

ထိုအချိန်က ဖေဖေတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ လစာငွေသည် အလွန်နည်းပါးလှသည်။ သည်ကြားထဲ ဘာကြေး၊ ညာကြေး ဆိုတာတွေက ဖြတ်လိုက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မေမေသည် မိသားစုဝင်ငွေကို ကူညီကျားကန်ပေးရပါတော့သည်။ အပ်ချုပ်စက်ကလေးတစ်လုံးဝယ်ကာ

ကျွန်တော်တို့၏ အဝတ်အစားများကို ကိုယ်တိုင်ချုပ်သည်။ ညဘက်တွင် ပိုးသားခြေအိတ်များပေါ်တွင် ဖဲပွင့်များ ထိုးသည်။ ထိုခြေအိတ်များအတွက် တစ်ခုလျှင် တစ်ပဲနီ မေမေရပါသည်။ ထိုငွေလေးကို ခြစ်ခြုတ်စုကာ နှစ်စဉ် အပေါင်လက်မှတ်အတွက် အတိုးကို မေမေက ဆပ်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ခုသော နွေရာသီတွင်ကား စိန်နားကပ်ကို ပြန်လည်ရွေး ယူရေးစီမံကိန်းကို ကျွန်တော့်မေမေသည် စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ ပေးစရာရှိသည့် အတိုးများကိုကား ကျေလည်အောင် မေမေ ပေးခဲ့ပါ သည်။

“သားရေ . . . စိန်နားကပ်ဟာ မေမေတို့ ဘယ်လိုမှ လက်လှမ်း မမီနိုင်တဲ့နေရာကို ရောက်သွားပြီကွဲ့။”

မေမေက ကြေကွဲစွာ ဆိုလေသည်။

သို့သော် ဘဝဟူသည် အခါခပ်သိမ်း ကံဆိုးနေသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကံကြမ္မာသည် ဘဝကို မျက်နှာသာပေးတတ် ပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝထဲသို့ ကံကောင်းခြင်းသည် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်တော့ ရောက်လာတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ရေးသော စာအုပ်တစ်အုပ်သည် နိုင်ငံပေါင်း ၁၆ နိုင်ငံတွင် ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တို့သည် အကောင်အထည် ပေါ်လာပါ တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကမ်းခြေတွင် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဝယ် ယူနိုင်လိုက်ပါသည်။

အောင်စည်နေ့မျိုးစာအုပ်တိုက်

အိမ်ကို စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် ဖေဖေနှင့် မေမေကို အိမ်သို့ခေါ်၍ လှည့်ပတ်ပြရပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကြွေးကြော်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဂျယ်လီနှင့် ချောကလက်များ ထည့်ထားသော ငွေလင်ပန်းကို ကိုင်ကာ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးလာနေသော အိမ်ဖော်များမရှိပါ။ သို့သော် ကမ်းခြေပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း တစ်ဆောင်ဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏အသက်မှာ မငယ်လှတော့ပါ။ ကျွန်တော်၏ ဆံပင်များသည် ဇရာ၏အရိပ်အငွေ့ဖြစ်သော ဘော်ငွေရောင်ဖြင့် လက်လက်တောက်ပနေလေသည်။ သို့သော် ဘော်ငွေရောင်လှိုင်းလုံးများကား တဝန်းဝန်း မြည်သံကိုပေး၍ နုနယ်ဆဲ။ ပျိုမွှစ်ဆဲ။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်သည် ကတ္တီပါဘူးလေးတစ်ခုကို မေမေ့လက်သို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“မေမေ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာပါပြီ မေမေ”

မေမေ့လက်များသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားလာလေ၏။

“ဥန်ရေ”

ဖေဖေ့ကို ခေါ်သံထွက်လာသည်။

“ဒီဘူးကို လာဖွင့်ပေးပါဦး။ ကျွန်မ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေလို့ပါ”

ဖေဖေက ဘူးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“လှလိုက်တဲ့ စိန်နားကပ်လေးတွေပါလား၊ ဂျင်နီ . . .”

ဖေဖေက ရုတ်တရက် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ မေမေသည် ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးဖွလိုက်သည်။

မေမေက စိန်နားကပ်ကိုဆင်ပြီး မေးပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . လှရဲ့လားဟင်”

“လှပါတယ် . . . လှပါတယ်”

ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ပြိုင်တူဖြေလိုက်သံဖြစ်၏။

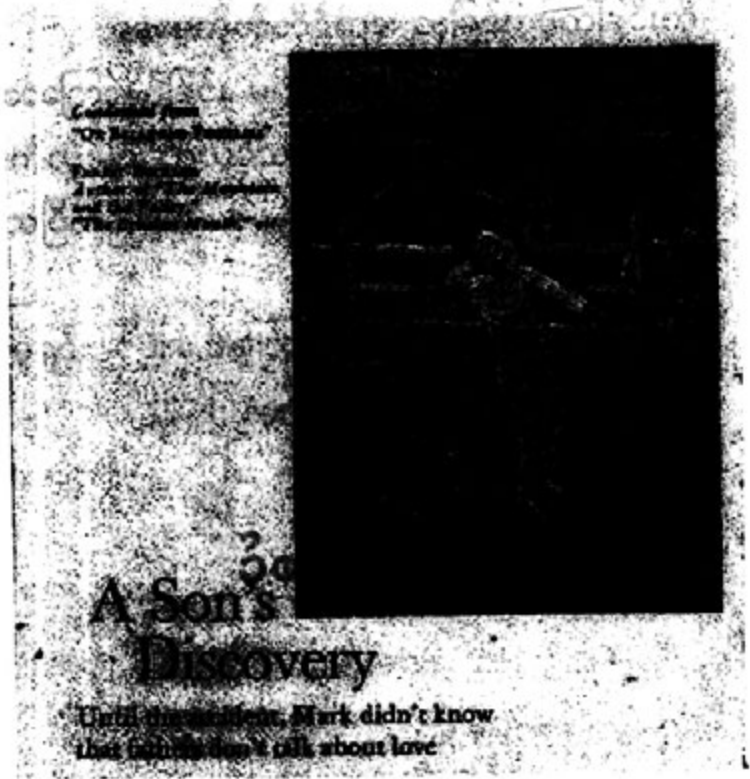
မေမေကိုယ်တိုင်ကား လှခြင်း၊ မလှခြင်းကို စောကြောနိုင်ခြင်း

မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်မေမေ၏မျက်လုံးများ ကွယ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း

များစွာ ကြာခဲ့လေပြီတည်း။

မူရင်း။ ။ Jim Bishop ၏ Dreams Do Come True 1974, April,
Reader's Digest

သီတာရေစင်

အဖေ ဂျိုးဇက်သည် မတ်ကို မမြင်ရမီကပင် မတ်၏ဦးသံကို
အရင်ကြားရသည်။ စပါးကျီအောက်တွင် ထူထပ်စွာပေါက်နေသော
ချုံပင်များကြားမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာသော သားကို မြင်ရ၏။

သီတာရေစင်

အဖေကို 'ဂျိုးဇက်' ဟုခေါ်၍ သားအမည်မှာ 'မတ်' ဖြစ်ပါသည်။ မတ်၏လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးဘေးတွင် ကွင်းစ ကွင်းပိတ် ပုံသဏ္ဍာန် အမာရွတ်လေးနှစ်ခုရှိသည်။ ထိုအမာရွတ်လေးကို မတ် နှစ်သားအရွယ်က ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သေရာပါအမာရွတ်။ ဘယ်တော့မှ မေ့၍ရနိုင်မည်မဟုတ်သော အမာရွတ်။ သည်အမာရွတ်ကလေးသည် အဖေဂျိုးဇက်နှင့် သားမတ်တို့ကြားရှိ ဆက်ဆံရေးပုံသဏ္ဍာန်ကို အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲစေခဲ့လေသည်။

အဖေဂျိုးဇက်၏အကြောင်းကို ဦးစွာပြောပြရပေမည်။ အဖေဂျိုးဇက်သည် "ပခုံးနှင့်လက်ပြင် ကြောခြင်က သံချောင်း" ဟုပြောရလောက်အောင် ကြံ့ခိုင်မာကျောသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့နှလုံးသားကား ကျောက်စောင်၊ ကျောက်သားများပမာ ခက်ထန်မာကျော

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

လှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဟူ၍ ကား ပြောရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖေကျိုးဇက်နှင့် သားမတ်တို့ အကြားတွင် အပြောရခက်သော အဆင်မပြေမှုတစ်ခုသည် အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်လေသည်။

တနင်္ဂနွေလို့ နေ့လည်ခင်းများတွင် အိမ်နီးချင်းကလေးများသည် ဖခင်ရင်ခွင်တွင် ဆော့ကစား၍ ဝါစာပီယ ချိုမြိန်မှုတို့ကို ပြောနေကြသော် လည်း သားလေးမတ်မှာမူကား ထိုအခွင့်အရေးမျိုးကို တစ်ရံတစ်ခါမျှပင် မရဘူးခဲ့။ အဖေသည် မတ်အား အခြားသော ဖခင်များကဲ့သို့ လယ်ထွန် နည်းကစားရန် ကိရိယာလေးများ စွပ်ဖားလေးများ၊ နွားလှည်းလေးများ ဘယ်သောအခါမျှ ပြုလုပ်မပေးခဲ့။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် အဖေကျိုးဇက်၏ စိတ်အာရုံသည် လယ်ယာတော၌သာ မြုပ်နှံထားဟန်ရှိလေသည်။ လယ်ယာ သည်သာ အမိ၊ လယ်ယာသည်သာ အဖ၊ လယ်ယာသည်သာ ဇနီး၊ လယ်ယာသည်သာ သား ဖြစ်နေလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် မတ်သည် အာလူးပင်များအကြား၌ သစ်စေ့များကို စိုက်ပျိုးလျက် ရှိလေသည်။ အဖေက တွေ့ရှိသွား၏။

“ဘာစေ့တွေလဲကွ”

မတ်သည် အခြားလူတစ်ယောက်၏ အမေးဆိုပါက လှည့်ပတ် ဖြေနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။ အဖေ၏ အမေးကိုကား ဘယ်သောအခါမှ လိမ်ညာဖြေနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့။ မတ်၏ မလုံသော အိုးတို့သည် တုတ်နှင့်မိုးရုံနှင့် အာလာရစမြဲပင်။

“လိမ္မော်စေ့တွေပါ အဖေ”

မတ်သည် ဤမျိုးစေ့များကို ခရစ်စမတ် မတိုင်မီကပင် စုဆောင်း ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မတ်တို့၏ ဇာတိမြေတွင် လိမ္မော်မျိုးစေ့များ

ရှင်သန်ပေါက်ရောက်ရန် ခဲယဉ်းလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မတ်တစ်
ယောက် ကြိုးစားပမ်းစားနှင့် စိုက်ပျိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“လိမ္မော်စေ့တွေ စိုက်လို့ကတော့ ဘာပင်မှ ပေါက်မှာမဟုတ်
ဘူးကွ၊ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

အဖေစကားကြောင့် မတ်ရင်ထဲတွင် ခိုးလိုးခုလုဖြစ်သွားရသည်။
ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခုကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်မိတိုင်း အဖေမိတာ
အတော့်ကို ဆိုးသည်။

ထိုနေ့က မတ်သည် လိမ္မော်စေ့များကို ပြန်တူးယူပြီး စပါးကျီ
နောက်မှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မြှုပ်ထားလိုက်သည်။

မိုးဖွဲဖွဲလေးများရွာနေသော နွေဦးရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် မတ်
သည် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့က အတန်ငယ်
အေးသည်။ တိရစ္ဆာန်များသည် စွန့်ပစ်ထားသော ရုပ်တုများကဲ့သို့
စားကျက်ထဲတွင် စုရုံးအုပ်ဖွဲ့ကာ ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။ သည်လို
မိုးအေးအေးနှင့် ညမျိုးတွင် တိရစ္ဆာန်များသည် အိမ်ပြန်လေမရှိကြ။

ထိုနေ့က ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်သည်။ မတ်သည် အတော်
လေး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ အမေသည် တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် ပန်းကန်
များကို ဆေးကြောလျက် ရှိသည်။ မတ်သည် နောင်စာသင်နှစ်တွင် သင်
ကြားရမည့် အင်္ဂလန်ပြည်၏ ဘုရင်နှင့်ဘုရင်မများအကြောင်းကို အမေ
အား ပြောပြနေလေသည်။ ပြောနေရင်းမှာပင် ဖိကနေ့မတ်သည် မနေ့က
မတ်ထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်လာသလို ခဲစားမိလေသည်။

အောင်စည်နေ့မျိုးစာအုပ်တိုက်

အဖေကား နွားနို့ညှစ်ရန် နွားမများကို စောင့်နေလေသည်။ မတ်သည် အဖေအသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ . . . မတ်၊ ဒီအချိန်ဟာ နွားတွေကို သွင်းတဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူးလားကွ”

မတ်သည် “နွားတွေ” ဟု ရေရွတ်ရင်း တီကောင်ကို ဆားနှင့် တိုခံရသလို ရှုံ့မဲ့တွန့်ဆုတ်သွားလေသည်။

“နွားတွေက ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလား အဖေ၊ ပြန်လာမှာ ပေါ့ . . . နော်၊ မနေ့ကလည်း သူတို့ဘာသာ ပြန်လာကြတယ်နော်”

သူ့အနားတွင် အဖေရှိနေလျှင် မတ်သည် စကားကို လေးလုံးကွဲအောင် ဘယ်တော့မှ ပြော၍မရပေ။ သူ့ပုံစံသည် ရှိုးတိုးရှုန်တန်နှင့် အရက်လွန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတော့၏။

“ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး မတ်၊ သူတို့ဟာ မိုးလွတ်မယ့် တစ်နေရာရာမှာ ဝင်ခိုနေကြလိမ့်မယ်”

အဖေဆန္ဒကို မတ် နားလည်ပါသည်။ သို့နှင့် မတ်သည် စားကျက်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အဖေမျက်ကွယ်ရောက်သည်နှင့် မတ်သည် ခြေကို မလှမ်းချင်လှမ်းချင်လှမ်းရင်း အတန်ကြာမှ စားကျက်သို့ ရောက်လေတော့သည်။ စားကျက်အဝင်သို့ ရောက်သည်နှင့်ပင် မတ်သည် နွားများကို အော်ခေါ်လေတော့၏။

“နွားတွေ လာကြ . . . လာကြ”

သို့သော် နွားခလောက်သံတစ်ချက်ကိုမျှ သူမကြားရပေ။ နွားများကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်ရန် စားကျက်ဆင်းလမ်းအတိုင်း မတ်လျှောက်ခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် နွားတစ်ကောင်တစ်မြီးကိုမျှ သူမတွေ့ခဲ့ရ။ ပက်ဒရိုဟူသော မြင်းကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ပက်ဒရိုသည် မိုးဖွဲဖွဲအောက်တွင်

မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ရပ်နေလေသည်။ မတ်သည် မှန်ရိမ္မန်ဝါးမိုး ပက်ဒရိုကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။

မတ်သည် ပက်ဒရို၏အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ ပြီးနောက် စုပ်သပ်ချော့မော့ခြင်းပင် မပြုဘဲ ပက်ဒရို၏တင်ပါးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်လေသည်။ မြင်းသည် သူ့အသားကို အထိမခံချင်သည့်ပုံစံနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ သွားနေလေသည်။ ဤလိုချမ်းစိမ့်စိမ့် ညမျိုးတွင် အသားကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာထိပါက တုန်ခါသွားတတ်သည်။ ပက်ဒရိုလည်း တုန်ခါသွားပုံရသည်။

ပက်ဒရိုသည် တစ်ကိုယ်တည်း နေချင်ပုံရသည်။ ဤသည်ကို မတ်က သိပုံမရ။ မတ်က တိုးသွားလိုက် ပက်ဒရိုက ရွှေ့သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မတ်သည် ပက်ဒရို၏တင်ပါးကို ဇွတ်အတင်းပုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ပက်ဒရို၏ နားရွက်နှစ်ဖက်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

မတ်သည် ပက်ဒရို၏ တင်ပါးမည်းမည်းကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ မြင်းခွာနှစ်ဖက်သည် မတ်၏ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးတစ်ဝိုက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျလာလေတော့၏။ တော်သေးသည်။ ပက်ဒရိုတွင် သံခွာတပ်မထားပါ။ သံခွာသာ တပ်ဆင်ထားလျှင် မတ်သည် ထိုနေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီးလောက်ပေသည်။

ပက်ဒရို၏ ကန်ချက်ကြောင့် မတ်သည် မူးမေ့သွား၏။ တစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် သတိပြန်လည်လာသည်။ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ သွေးတွေ။ မတ်သည် အော်ဟစ်ငိုယိုကာ အိမ်သို့ အမြန်ပြေးလာခဲ့တော့သည်။ ခလုတ်ကန်သင်းများကို ကျော်လွှား၍ မြန်နိုင်သမျှမြန်အောင် သုတ်ချေတင်သည်။ မည်သည့်နေရာတွင်မှ ရပ်နားခြင်းမရှိ။ မတ်သည်

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

အလွန်ထိတ်လန့်နေလေသည်။

အဖေဂျိုးဇက်သည် မတ်ကို မမြင်ရမီကပင် မတ်၏ငိုသံကို အရင်ကြားရသည်။ စပါးကျီအောက်တွင် ထူထပ်စွာပေါက်နေသော ချုံပင် များကြားမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာသော သားကို မြင်ရ၏။ သားသည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလေသည်။

ဂျိုးဇက်သည် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ ဂိတ်ပေါက်ဝသို့ မရောက်မီမှာပင် မတ်၏မျက်နှာပြင်မှ သွေးတို့ကို ဂျိုးဇက် မြင်သွားလေ ပြီ။ တံခါးမင်းတုပ်ကိုပင် ဖြုတ်မနေတော့။ ခြံကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်လိုက် သည်။ မတ်သည် ဖခင်ကို မြင်နေရသည်။ နာကျင်မှုများကြားမှပင် အံ့ဩ စိတ်သည် ဖျတ်ခနဲဝင်၏။ သူ၏တစ်သက်တာတွင် ဖခင်၏ ဤမျှသွက် လက်သော လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို သူတစ်ရံတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။

ဂျိုးဇက်သည် မတ်ကို ပွေ့ချီကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့ပြန် သည်။ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် မတ်တို့၏ အိမ်ကလေးသည် သတင်း လာမေးသူ အိမ်နီးချင်းတို့၏ အသံနှင့် ဆူညံနေလေတော့သည်။ လူတိုင်း က သူ့အား ဂရုစိုက်သည့်အတွက် မတ်သည် နာကျင်မှုကို မေ့နေသည်။ အသက်ရှူရန်ကိုပင် သတိမရ။ သူ့စိတ်အစဉ်သည် ဂုဏ်ယူမှုတွင် နစ် မျောနေလေ၏။

မတ်က မှန်ကြည့်ချင်သည်ဟု အဖေကို ပူဆာသည်။

“မကြည့်စေနဲ့၊ မကြည့်စေနဲ့ ဂျိုးဇက်၊ မတ်ကို မှန်မကြည့် စေနဲ့”

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

အမေက လှမ်းတားသည်။ အဖေက ဂရုမစိုက်။ မတ်ကိုပွေ့ချိ၍ မတ်၏ဆန္ဒကို လိုက်လျော့သည်။ မတ်၏မျက်နှာပြင်တွင် ညိုမည်းသော ဒဏ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။

မတ်သည် အားလုံးကိုတော့ မမှတ်မိနိုင်ပါ။ သို့သော် သူ့အဖေသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ တစ်မူထူးနေသည်ကိုတော့ သူ့ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ အဖေဘာတွေလုပ်သည်၊ ဘာတွေဆက်ပြောသည် ဆိုသည်ကိုတော့ မတ် လုံးစေ့ပတ်စေ့ မမှတ်မိနိုင်ပါ။

အဖေသည် ထမင်းစားပွဲနှင့် အခြားစားပွဲများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်ရောက်လာချိန်တွင် မတ်သည် ထိုစားပွဲများအပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ ဆရာဝန်သည် မတ်၏ ဒဏ်ရာများကို သေသပ်စွာ ချုပ်လုပ်ပေးသည်။

ဆရာဝန်က ကလိုရီဖောင်းဖြင့် မေ့ဆေးပေးသောအခါ အဖေသည် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာဖြင့် ဆေးပုလင်းကို ကိုင်ထားခဲ့ကြောင်းကိုမူ ကား မတ် မှတ်မိနေလေသည်။ အဖေသည် နေ့ဘက်တွင်တစ်ကြိမ်၊ ညအိပ်ရာမဝင်မီတစ်ကြိမ် မတ်ကို လာရောက်ပြုစုပေးလေ့ရှိသည်။ မတ်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကား ရောင်ကိုင်းနေလေ၏။ မျက်သားများမှာလည်း ဝင်လူဆဲ နေမင်းပမာ နီရဲနေလေတော့သည်။

အဖေခြေသံကို ကြားရသည့်အခါတိုင်းသည် မတ်မှန်ကြည့်နေချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါတိုင်းတွင် မတ်က မှန်ကို အိပ်ရာအောက်သို့ မြန်မြန်ထိုးထည့်ရသည်။

အဖေနှင့် မတ်တို့ ပြောသောစကားများသည်လည်း အမြဲလိုပင် ကပေါက်တိ၊ ကပေါက်ချာ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အဖေသည် မည်သည့်အခါမျှ ထိုင်၍စကားပြောလေ့မရှိ။ မိုးတိုးမတ်တတ် ရပ်ကြည့်ကာ ပြောချင်

အောင်စည်နေ့မျိုးစာအုပ်တိုက်

ရာပြော၍ ထွက်သွားတတ်သည်သာ များသည်။

ဆရာဝန်က မတ်အား အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်သော နံနက် ခင်းတွင် ဖြစ်၏။ မတ်က အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ထွက်ချင်သည်။ သို့သော် အဖေက ဘာမပြော၊ ညာမပြော ပွေ့ချီလိုက်သည်။ မတ်က လည်း ငြင်းဆိုခြင်း မပြုပါ။ မတ်သည် ဒဏ်ရာရစဉ်ကာလကလို တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားခြင်း မရှိတော့။ သူ့ကိုပွေ့ချီထားသော အဖေ၏လက်များ သည် တုန်ယင်နေလေသည်။ မနိဋ်တနိုင် ချီပိုးထားရခြင်းကို အထိအတွေ့ များအရ မတ်သိပါသည်။

ဤနံနက်ခင်းကား မတ်တွေ့ဖူးသမျှ နွေဦးရာသီ နံနက်ခင်းများ တွင် အလတ်ဆတ်ဆုံး၊ အလှပဆုံး၊ အတောက်ပဆုံး နံနက်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု မတ်ခံစားနေမိလေသည်။ အဖေနှင့်မတ်သည် အိမ်မှထွက် လာခဲ့ကြပြီ။ ဤသို့ထွက်လာခဲ့ခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့အပျော်ခရီးထွက် ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဟု မတ် အလိုလိုသိနေလေသည်။ အဖေသည် မတ်ကို သူ့ကြိုတင်စိတ်ကူးထားသော နေရာတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားနေမှန်း ကိုလည်း မတ်သိနေပါသည်။

အဖေသည် မတ်ကိုချီပိုးကာ အိမ်ခြံဝင်းကိုဖြတ်၍ တုန်းစောင်း လေးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ရွှေဆီတွင် တစ်ချိန်က မတ် လိမ္မော် စေ့များကို တူးဆွစိုက်ပျိုးခဲ့သော နေရာလေး ရှိနေလေသည်။ အဖေ ဦးတည်ရာကို မတ် အတိအကျ ခန့်မှန်းနိုင်လေပြီ။

အဖေနှင့်သားတို့သည် ယခုထိ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုမိကြပေ။

အောင်စည်နန်းစာအုပ်တိုက်

မတ်လည်း နှုတ်ဆိတ်မြဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ စကားပြောရန် ကြိုးစားလျှင် မတ်ငိုမိပေမည်။

အဖေသည် မတ်ကို စိုက်ခင်းငယ်လေးဘေးတွင် အသာအယာ ချထားလိုက်၏။ စိုက်ခင်းလေးကား သေသေသပ်သပ် လှလှပပပင် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဖန်တီးထားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြားတို့ကို အသုံးပြု၍ ကျကျနန ဖန်တီးထားသော စိုက်ခင်းလေး။

မတ် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ကာလများတွင် အဖေသည် ဤစိုက်ခင်းလေးကို ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ယခုတော့ သစ်စေ့လေးများသည် မြေသားပေါ်တွင် အမြစ်တွယ် အညှောက်ထွက်နေလေပြီ။

အဖေသည် ဤကိစ္စကို မတ်အား အရိပ်အယောင်မျှပင် ပြောမပြခဲ့ပါ။

“ဒါဟာ သားအတွက်ပဲ သား”

အဖေက စကားစပြောလာပါသည်။

“အို . . . အဖေရယ်”

မတ် နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“သားတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

မတ်သည် အံ့အားသင့်စွာ ဖျော်ရွှင်နေလေသည်။

“ဘာပင်လေးတွေလည်း အဖေရဲ့”

မတ်သည် အညွန့်ထွက်စ အပင်လေးတစ်ပင်ကို ထိရန် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်သည်။ အရွက်လေးများကို လက်နှင့်ထိကာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သားထိလိုက်တဲ့ အပင်က ဖရဲပင်လေးပေါ့ သားရဲ့”

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

အဖေက အခြားအပင်လေးများကိုပါ လက်ဖြင့် ညွှန်ပြ၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟိုဘက်မှာကတော့ ငရုတ်ကောင်းအနီပင်တွေ၊ ပြီးတော့ ရှောက်ပင်တွေ သားရဲ့”

အားလုံးသည် မတ်စိုက်ပျိုးခဲ့သော လိမ္မော်မျိုးစေ့များကဲ့သို့ပင် ရှားပါးမျိုးစေ့များ ဖြစ်ကြသည်။

“တကယ်တော့ သားမသိလို့ပါ။ အဖေတို့ မြေမှာက ဒီလိုမျိုးစေ့မျိုးသာ အပင်ပေါက်နိုင်တာကွဲ့”

အဖေက ဆက်ပြောနေလေသည်။ မတ်သည် စကားပင် မပြောနိုင်တော့။ သူသည် အဖေ့ကို ကျောပေးထားသော်လည်း သူ့မျက်နှာသည် အံ့ဩမှုဖြင့် ကြည်လင်နေမည်ဖြစ်ကြောင်းကို အဖေ မုချသိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖေသည် စကားကို ဆက်ပြောနေခြင်း ဖြစ်မည်။

“ဟိုနေ့က . . . သားကို ဒဏ်ရာရနိုင်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့ နွားတွေနောက်ကို အလိုက်ခိုင်းတယ်လို့တော့ သားမထင်ပါဘူးနော်”

အဖေက စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့် ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“နောက်များတော့ သားကို အဖေ မလွှတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဒီနွားမကောင်တွေ စားကျက်ထဲမှာ ကြိုက်သလို နေပါစေ၊ နွားနို့မရရင်လည်း နေစမ်းပါစေ၊ အဖေ ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူးကွာ”

အဖေ၏စကားသံအဆုံးမှာ မတ်သည် အဆက်အစပ်မရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ ၎င်းသည် သူနှင့် အဖေကြားတွင်ရှိနေသော ကွာဟမှုတစ်စုံတစ်ရာကို ဆက်စပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရ၏။

“သားဖက်ရာရတော့ အဖေဟာ ခြံတန်းကို လွှားခနဲ ခုန်လိုက် တယ်နော် အဖေ၊ တံခါးမင်းတုပ်ကိုတောင် မဖြုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီလောက် ခြံအမြင့်ကြီးကို အဖေဟာ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ခုန်နိုင်တယ်နော်”

အဖေသည် ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်။ အဝေးဆီသို့သာ ငေးရီနေ လေတော့၏။ အဖေပခုံးသားများ လှုပ်သွားသည်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်း ရှည်တစ်ခုကို အဖေမှတ်ထုတ်လိုက်မှန်း မတ်သိလိုက်ရပါသည်။

အဖေနှင့် သားတို့သည် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်အရောက် တွင် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ တန်းဝင်၏။ မတ်၏အစ်မဖြစ်သူက မတ်ကို လှမ်း မေးလိုက်၏။

“မတ် နင်တို့ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

မတ်က အကျိုးအကြောင်းကိုပြောရန် နှုတ်ဆွံ့နေမိသည်။ သူ နှင့် အဖေကြားတွင် ရရှိခဲ့သော နားလည်မှုကို လျှို့ဝှက်ထားသင့်သည်ဟု မတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟိုနားဒီနားပါ မမရာ”

မတ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုနားဒီနားပေါ့”

အဖေက ထောက်ခံလိုက်သည်။

နောင်အခါတွင် အဖေ၏ခြေသံကိုကြားတိုင်း မတ် ရှောင်တိမ်း နေရန် မလိုတော့ပါတည်း။ ။

မူရင်း။ ။ Ernest Buckler ၏ A Son's Discovery 1969, December, Reader's Digest

ပန်းကန်ကွဲလေးပေးပါရှင်

ပန်းကန်ကွဲလေး ပေးပါရင်

ကျွန်မ ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်က ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် မေမေသည် မြို့ထဲသို့ထွက်ရန် ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်မကို ထိန်းထားပေးရန် ကျွန်မ၏ အစ်ကို၊ အစ်မများအား မှာကြား၍ မေမေသည် ကားနှင့် ထွက်သွားပါတော့၏။ ကားလေးသည် ဝေး၍ဝေး၍ သွားသည်နှင့် ကျွန်မသည် မေမေအိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့တော့သည်။ ပြီးနောက် မေမေအဝတ်အစားဗီရိုကို ဆွဲဖွင့်သည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ဗီရိုအံဆွဲတစ်ခုထဲတွင် ရတနာထည့်သော သေတ္တာငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ၎င်းသည် မေမေအဝတ်အစားများအောက်တွင် ရှိနေပါသည်။ မေမေအဝတ်များသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းကာ ရနံ့သင်းသင်လေးကလည်း ယုံလွှင့်နေပါသည်။

ကျွန်မသည် သေတ္တာလေးကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ပြုံးပြုံးပြောင်
အောင်စည်နေဖို့စာအုပ်တိုက်

ပြောင် ရတနာများသည် ကျွန်မ၏အာရုံကို ဆွဲဆောင်ပါတော့သည်။
 ကြည့်စမ်းပါ။ လှလိုက်သည့် ရတနာတွေ။ ပတ္တမြားလက်စွပ်။ ပုလဲနားကပ်
 တစ်ရံ ပြီးတော့ လက်ထပ်လက်စွပ်။ ပတ္တမြားလက်စွပ်မှာ မေမေ၏ အချစ်
 ဆုံးအဒေါ်က လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပုလဲနားကပ်မှာ ဘွားဘွား
 ပေးခဲ့သည့် အမွေပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေပါသည်။ လက်ထပ်
 လက်စွပ်က မေမေတို့၏ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်း။ မေမေသည် လက်ထပ်လက်စွပ်
 ကို ဖေဖေနှင့်အတူ ယာထဲတွင် ဝိုင်းကူနိုင်ရန် ချွတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ရတနာများကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်၍
 ဂုဏ်ယူစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာမိပါသည်။ မေမေသည် မိန်းမ
 ချောတစ်ယောက်။ မေမေ့လို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖို့ ဤလိုရတနာ
 များ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်ရခြင်းသည် ဂုဏ်ယူဖွယ် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မသည် တွေးတောနေရင်းမှာပင် သေတ္တာငယ်လေး၏
 အဖုံးအတွင်းတွင် ကပ်၍ချုပ်ထားသော အနီရောင်အဝတ်စလေးဆီသို့
 အကြည့်ရောက်သွား၏။ အဝတ်စလေးနောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာသည်
 ရှိနေလေပြီဟု ကျွန်မထင်လိုက်သည်။ အဝတ်စကို မကြည့်၏။ တွေ့ပါပြီ။
 အဖြူရောင် ဖန်ကွဲစကလေး။

ဖန်ကွဲစလေးကို ကျွန်မ ထုတ်ယူကြည့်မိသည်။ နားမလည်နိုင်
 သလို ဖြစ်ရသည်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်မတို့၏ ကမ္ဘာလောကတွင်
 အဖိုးတန်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည်။ မေမေသည် ဤဖန်ကွဲစလေးကို ဘာ
 ကြောင့်များ သိမ်းဆည်းထားရပါသလဲ။ ဖန်ကွဲဖြူဖြူလေးသည် အလင်း
 ရောင်ထိသောအခါ အနည်းငယ် အရောင်လက်လာသည်။ သို့သော်
 ကျွန်မ၏မေးခွန်းအတွက် အဖြေကိုကား မပေးနိုင်ပါချေ။

သို့နှင့် . . . လအတန်ကြာ ကြာခဲ့၏။ မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် ဖြစ်သည်။ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ အိမ်နီးချင်း အန်တီမာဂီ ဖြစ်သည်။ အန်တီမာဂီ ရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်မတို့သည် ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်နေခဲ့လေသည်။ မေမေက မီးဖိုချောင်တွင် အလုပ်များနေသည်။ ထို့ကြောင့် အန်တီမာဂီကို ဝင်လာခဲ့ရန် ပြောလိုက်သည်။ အန်တီမာဂီသည် ကျွန်မတို့၏ ညစာစားပွဲကို တစ်ချက်မျှစောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အို . . . ဧည့်သည်တွေကို ညစာစားဖို့ ဖိတ်ထားတာကိုး၊ ကျွန်မ နောက်များမှ လာခဲ့မယ်နော်”

“လာမှာသာ လာစမ်းပါ မာဂီရယ်၊ ဘယ်က ဧည့်သည်မှ လာစရာ မရှိပါဘူး”

အန်တီမာဂီသည် နားမလည်နိုင်သော မျက်ဝန်းများနှင့် မေမေကို ကြည့်နေလေသည်။

“ဧည့်သည်မလာဘူးလို့သာ ဆိုတယ်၊ အကောင်းဆုံး ကြွေပန်းကန်တွေနဲ့ ညစာပြင်ဆင်လို့ပါလား၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဧည့်သည်မလာရင် အကောင်းဆုံးပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ထုတ်မသုံးဘူးရှင်၊ ကလေးတွေ ခွဲပစ်မှာစိုးလို့”

မေမေက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုလေ မာဂီရဲ့၊ ဒီနေ့က ကျွန်မတို့အားလုံး အကြိုက်တူတဲ့ ဟင်းတွေ ချက်ထားတယ်၊ ကျွန်မတို့အတွက်တော့ စပါယ်ရှယ် ညစာပေါ့ရှင်၊ ဧည့်သည်တွေကို အထူးတလည်ဖိတ်ကြွေးရင် ပန်းကန်ခွက်ယောက် အကောင်းစားတွေ ထုတ်သုံးကြတယ် မဟုတ်လား၊ ခု ကျွန်မတို့ကလည်း အထူးတလည် ညစာဆိုတော့ အကောင်းစားတွေ ထုတ်သုံးထားတာလေ”

အောင်စည်နေ့နွဲ့စာအုပ်တိုက်

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကြွေပန်းကန်တွေက သိပ် ကောင်းလွန်းနေတယ်”

“မာဂီပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မတော်တဆ နည်းနည်းပါးပါး ကွဲသွားတာလောက်ကတော့ အကြောင်းထူးကြီးလို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ ပစ္စည်းဆိုတာ သုံးစရာပဲ၊ သုံးစွဲလို့ဖြစ်ရတာ ဝမ်းနည်းစရာ တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ အဲ . . . နောက်ပြီး မာဂီရေ၊ အဲဒီအကွဲအပဲ လေးတွေ၊ အက်ကွဲကြောင်းလေးတွေမှာ ဇာတ်လမ်းလေးတွေလည်း ကိုယ်စီရှိကြတယ် မာဂီရဲ့”

မေမေသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပန်းကန်များထားရာ ကြောင် အိမ်ဆီသို့ ထသွားလေသည်။ ပြီးနောက် အကွဲများကို ပြန်ဆက်ထားသော ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ယူလာလေ၏။

“ဒီပန်းကန်ပြားလေးကို ကြည့်စမ်း မာဂီ၊ ဒါ မတ် ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့နေ့က ကွဲသွားတာ၊ အဲဒီနေ့ကလေ အေးလိုက်တာလွန်ပါရော၊ မိုးမှောင်ကြီးကလည်း ကျလို့၊ အဲဒီတုန်းက ဂျူဒီလေးက ခြောက်နှစ်ပဲရှိ သေးတာ၊ သူက မအေကို သိပ်ကူညီချင်တာ၊ အဲဒီပန်းကန်ပြားကို သူ ဆေးပေးမယ်ဆိုပြီး ယူသွားတာ ကျကွဲပါရောလားရှင်”

“ပထမတော့ ကျွန်မ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေသိမ့်နိုင်လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ အဖွဲ့ဝင်ရင်သွေးလေးတစ်ဦး တိုးလာလို့ အားလုံး ပျော်မြူးနေကြတယ်၊ ကဲ ဒီပျော်ရွှင်မှုကို ဒီကွဲကြေသွားတဲ့ ပန်းကန်ပြား လေးတစ်ချပ်နဲ့ လဲမလား၊ မလဲသင့်ဘူးပေါ့၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့ဘာလုပ် လဲ သိလား၊ အဲဒီပန်းကန်ကွဲတွေကို ဆက်စပ်ပြီး ကော်နဲ့ကပ်ကြတယ်၊ တပျော်တပါးပေါ့ရှင်”

အန်တီမာဂီကား မေမေစကားကို နားလည်နိုင်ပုံမရပါ။ မေမေသည် ပန်းကန်ပြားထားရာ ကြောင်အိမ်သို့ နောက်တစ်ခေါက် သွားပြန်သည်။ နောက်ထပ် ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို ဆွဲယူလာပြန်သည်။

“ဒီပန်းကန်ပြားကိုကြည့်၊ ဒီဘက်အနားစလေးက ပဲ့နေတယ်တွေ့လား၊ အဲဒါ ကျွန်မ (၁၇) နှစ်သမီးအရွယ်က ကွဲသွားတာ”

မေမေအသံမှာ နူးညံ့ချိုမြိန်နေလေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီလေ၊ ကောက်ရိတ်သိမ်းပြီးတော့ ကောက်ရိုးတွေပုံဖို့လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒီအလုပ်တွက် ကျွန်မတို့အစ်ကိုတွေမှာ လူငှားလိုလာတယ်၊ ဒီတော့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ငှားလိုက်တာပေါ့၊ လူငယ်က ပိန်ပိန်ပါးပါးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်းထဲကရယ်၊ ဆံပင်တွေကလည်း ထူထူထဲထဲ၊ အထူးခြားဆုံးကတော့ သူ့အပြုံးပဲ၊ သိပ်ပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အပြုံးမျိုး”

မေမေက ဆက်ပြောပါသည်။

“ကျွန်မအစ်ကိုတွေက သူ့ကို သိပ်သဘောကျကြတယ်၊ ဒီတော့ သူ့ကို ညစာစားဖို့ ဖိတ်လိုက်တယ်၊ ညစာစားပွဲရောက်တော့ အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို ကျွန်မအနားမှာ သွားထိုင်ဖို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်မလေ ရှက်လိုက်တာ ထူပူသွားတာပဲ၊ သိလား”

ရှက်တရက်ပင် မေမေသည် ပစ္စုပ္ပန်ကာလကို သတိထားမိလာပုံပေါ်ပါသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်နေသည့် ပရိသတ်နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က သူ့အိမ်နီးချင်း၊ တစ်ယောက်က သူ့သမီးငယ်လေး။ မေမေမျက်နှာသည် ရှက်သွေးများဖြင့် နီမြန်းသွားလေသည်။ သို့သော် စကားက မဆုံးသေး။ မေမေသည် စကားကို မြန်မြန်ဖြတ်ချင်ပုံရလေသည်။

“အင်း . . . တိုတိုပဲ ပြောပါမယ်၊ သူကလေ သူ့ပန်းကန်ပြားကို

အောင်စည်နေဖို့စာအုပ်တိုက်

ကျွန်မဆီလှမ်းပြီး ဟင်းထပ်ထည့်ဖို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မလေ ရှက်လိုက်တာ၊ လက်တွေ့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ပန်းကန်ပြားကို ရှက်ရှက်နဲ့ လှမ်းယူလိုက်ပါတယ်။ ပန်းကန်ပြားဟာ လွတ်ကျပြီး ဟင်းလိုက် တဲ့အိုးပေါ်ကို ကျသွားပါလေရော၊ ဒီတော့ အနားလေး ပဲ့သွားတာပေါ့”

“ကျွန်မဆိုရင်လေ ဒီလောက်မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

အန်တီမာဂီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အို . . . ဒါက မေ့နိုင်စရာမှမဟုတ်တာ မာဂီရယ်၊ ဒါနဲ့ ညစာ စားပြီးတော့ အဲဒီလူငယ်က ပြန်မယ်လုပ်တယ်၊ မပြန်ခင် ကျွန်မဆီ လျှောက်လာပြီး အဲဒီပန်းကန်ကွဲလေးကို ကျွန်မလက်ထဲ ထည့်သွားတယ်၊ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှ ပြောမသွားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူပြုံးနေကျ အပြုံး မျိုးကိုတော့ လှစ်ခနဲ ပြုံးပြသွားသေးတယ်”

“အင်း . . . နောက်တစ်နှစ်ပဲ ကြာပါတယ်၊ သူနဲ့ကျွန်မ လက် ထပ်လိုက်ကြတယ်၊ ခု ဒီပန်းကန်ပြားကိုမြင်တိုင်း ကျွန်မတို့ရဲ့ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်လေးတွေက ပြန်ပြန်ပေါ်လာတယ်၊ မနွေတစ်နွေကလိုပဲပဲရှင်”

ကျွန်မသည် မေမေ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မေမေက မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုး၍ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ သည့်နောက် မေမေသည် အနားပဲ့ နေသော ပန်းကန်ပြားကို ကြောင်အိမ်ထဲတွင် နေရာတကျ ပြန်စီသည်။ တကယ့်ကို ဂရုတစိုက်။ အထိမခံ ရွှေပန်းကန်ဆိုသလိုပင်။ မကြာမီ ပန်းကန်ပြားအားလုံးကို ပြန်စီ၍ ပြီးသွားသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် အနားပဲ့နေသော ထိုပန်းကန်ပြားကို မေ့၍မရ
အောင်ဇော်နန်း၏စာအုပ်တိုက်

နိုင်။ အကြောင်းကလည်း ရှိနေသည်ကိုး။

တစ်နေ့၊ မေမေလစ်သည်နှင့် ကျွန်မ မေမေအခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။ အဝတ်ဗီရိုကို ဖွင့်သည်။ ရတနာသေတ္တာလေးကို ဆွဲထုတ်သည်။ ဖွင့်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်မတွေ့ပြီးဖြစ်သော ဖန်ကွဲအစလေးကို ဆွဲထုတ်သည်။

ကျွန်မသည် ဖန်ကွဲလေးကိုယူကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ကြောင်အိမ်ရှိရာဆီသို့ ဆွဲယူခဲ့သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တက်သည်။ ကြောင်အိမ်ကို ဆွဲဖွင့်၏။ ပြီးနောက် မေမေ သိမ်းထားသော အထိမခံ ပန်းကန်ပြားလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ရတနာသေတ္တာထဲမှ ရခဲ့သော ဖန်ကွဲအစလေးကို ပန်းကန်ပြားတွင် စပ်ဟပ်ကြည့်သည်။ အံ့ကိုက်။ ကွက်တိ။ သေချာပါပြီ။ ရတနာသေတ္တာထဲမှ ဤဖန်ကွဲအစလေးသည် ဖေဖေကို မေမေ စတင်တွေ့ရှိခဲ့သောနေ့က အမှတ်တရပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မအတည်ပြု၍ ရနိုင်ပြီ။

မေမေကို ကျွန်မသည် ပို၍ နားလည်လာရပါသည်။ ထို့အတူ ပို၍ လေးစားမြတ်နိုးစိတ်သည် လှိုက်၍ လှိုက်၍ တက်လာ၏။ ကျွန်မသည် ဖန်ကွဲအစလေးကို ရတနာသေတ္တာအတွင်းရှိ မူလနေရာတွင် ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။

ယခုတော့ ထိုဖန်ကွဲအစ (ပန်းကန်ကွဲအစ) လေးဖြင့် စတင်ခဲ့သော ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏ မေတ္တာသက်တမ်းသည် (၅၄) နှစ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

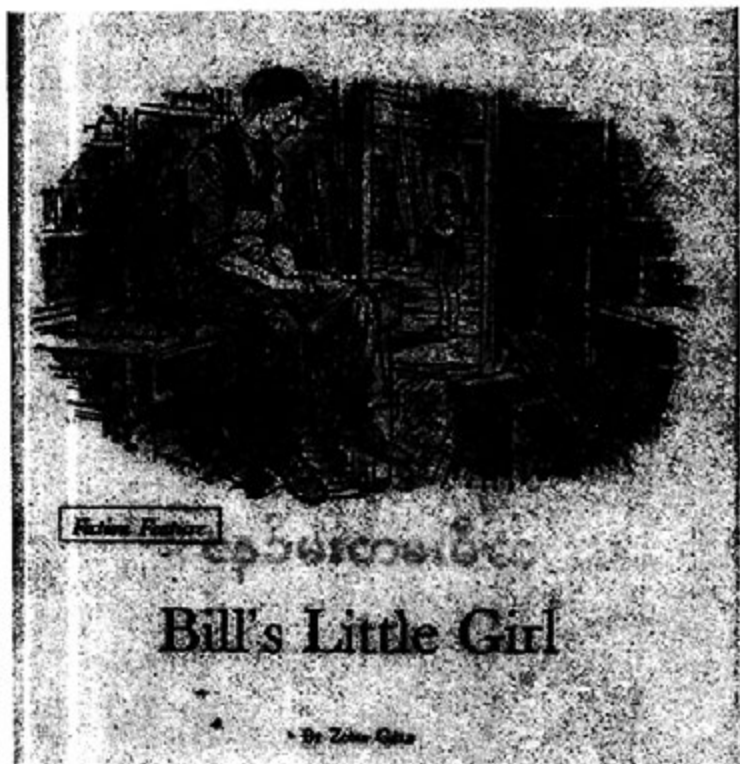
အောင်စည်နေ့မျိုးစာအုပ်တိုက်

မကြာသေးမီက ကျွန်မ၏အစ်မတစ်ယောက်သည် မေမေထံမှ ရှေးဟောင်းပုံစံ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို တောင်းသည်။ အခြားအစ်မတစ်ယောက်က ဘွားဘွားအမွေ ပုလဲနားကပ်တဲ့။

ကျွန်မအနေဖြင့်မူ မေမေအမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားသော ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကိုသာ အလိုရှိပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ပန်းကန်ကွဲစလေးပေါ့။ သည်ပန်းကန်ကွဲစလေးသည် လွမ်းမောဆွတ်ယုံဖွယ်ရာ မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဘဝမှတ်တိုင်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအဖို့ မေမေရတနာပစ္စည်းများထဲတွင် အဆိုပါပန်းကန်ကွဲစလေးကိုသာ မြတ်နိုးမဆုံး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

မူရင်း။ ။ Bettie B. Youngs ၏ That Little Glass Chip 1996, September, Reader's Digest

သမီးလေးမင်နာ

အဲဒီအချိန်က ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ ရင်သွေးလေးတစ်ဦးတိုးလာ
လို့ အားလုံးပျော်မြူးနေကြတယ်။ ကဲ ဒီပျော်ရွှင်မှုကို ဒီကွဲကြေသွားတဲ့
ပန်းကန်ပြားလေးတစ်ချပ်နဲ့ လဲမလား။ မလဲသင့်ဘူးပေါ့။

သမီးလေးမင်နာ

ဘီ၏အသက်သုံးဆယ်အရွယ်တွင် ဇနီးသည် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။
ထိုအချိန်က သမီးလေးမင်နာမှာ လေးနှစ်သမီးအရွယ်သာ ဖြစ်၏။

ဘီ၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက လက်သမားဆရာ။ အလုပ်ရုံ
ကိုလည်း အိမ်ပိုင်းထဲမှာပင် ဖွင့်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘီအတွက် ကမ္ဘာ
လောကမှာ သူနှင့်သမီးလေး၊ သမီးလေးနှင့် သူသာလျှင် ဖြစ်၏။

လက်သမားလုပ်ငန်းမှာ ဝင်ငွေလေးဖြင့် သမီးလေးနှင့် သူ့ဝမ်း
ကို ကောင်းကောင်းကျောင်းနိုင်သည်ဟု ဘီထင်ခဲ့သည်။

သူ လက်သမားရုံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေချိန်တွင် သမီးလေးမင်နာ
သည် ခြံပိုင်းထဲတွင် ဆော့ကစားလျက် ရှိနေတတ်သည်။ ဘီကိစ္စရှိ၍
အပြင်ထွက်သည့်အခါများတွင် အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးကြီးက
မင်နာကို ထိန်းပေးတတ်သည်။

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

ဘီသည် အချက်အပြုတ်တွင် အကျွမ်းကျင်ကြီး မဟုတ်။ ချက်ပြုတ်တတ်သည်ဆိုရုံမျှသာ။ ကော်ဖီဖျော်တတ်သည်။ ဝက်သားကင်တတ်သည်။ အာလူးကြော်တတ်သည်။ ပန်းကိတ်လုပ်တတ်သည်။ သည်တော့လည်း ဘီအဖို့မှာ ငှက်ပျောသီး၊ ငါးသေတ္တာ၊ ဘီစကွတ်မုန့်တို့ကိုသာ အားပြုနေရသည်။ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးကမူ ဘီလုပ်သော အစားအစာတွေမှာ လေးနှစ်ရွယ်ကလေးလေးတစ်ယောက်အတွက် အာဟာရမပြစ်နိုင်ဟု ဆိုလေသည်။ သည်တော့လည်း ဘီတစ်ယောက် အာဟာရပြစ်မည့် အစားအစာတွေကို မေးမြန်းစုံစမ်း၍ ချက်ပြုတ်နည်း သင်ရပြန်သည်။ အာဟာရဓာတ် ပြည့်စုံလှပါသည်ဟုဆိုသော ဂျူကျိုကို လုပ်ရသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ချက်ပြုတ်ရသည်။ ဟင်းတွေတူးကုန်သည်က မကြာခဏ။ သို့သော် ဘီကား စိတ်မပျက်ပါ။ နေ့စဉ်လိုလိုပင် ကြိုးစားပမ်းစား ချက်ပြုတ်ရသည်။

အမှိုက်သိမ်းသည့်အလုပ်မှာလည်း ဘီ၊ တစ်အိမ်လုံး အကြိုအကြားပါမကျန် သိမ်းသည်။ ဖုံသုတ်သည်။ အဝတ်လျှော်သည်။ ပြီးနောက် သမီးလေးမင်နာ၏အဝတ်တွေကို ဖာထေးပေးရသေးသည်။ “အချက်အပြုတ် ဘီအလုပ်၊ အဖွတ်အလျှော် ဘီပဲနော်၊ အဖာအထေး ဘီကိုပေး” ဟု စာချိုးရမလိုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သည်တော့လည်း ဘီမှာ အားလပ်ချိန်မရှိ။ သမီးလေးမင်နာ အဖော်ရစေရန် ကြောင်ပေါက်စလေးတစ်ယောက် မွေးထားရသည်။

သမီးလေးကို ဘုရားသခင်ကို ဝတ်ပြုတတ်အောင်လည်း သင်ကြားပေးထားရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင်ကား ဘီသည် သမီးလေးနှင့် အတူ ဘုရားကျောင်းသို့ သွားတတ်သည်။ ဓမ္မဆရာဟောပြောသမျှကို နားလည်အောင် ကြိုးစား၍ နားထောင်သည်။ သမီးလေး လှုပ်လှုပ်ရွရွ

ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် သမီးလေးကို အချို၊ အချဉ်ပေး၍ နှစ်သိမ့်ချော့မော့ ရသည်။

“ဆန်းဒေးစကူး” ဟုခေါ်သော သမီးလေးတို့၏ တနင်္ဂနွေစာသင် ကျောင်းမှ ဖျော်ပွဲစားထွက်ပြီဆိုလျှင် သမီးလေးနှင့်အတူ ဘီတစ်ယောက် ပါလာလေ့ရှိသည်။ “သူ့အမေရှိရင် သူ့အမေလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေပေါ့ ဗျာ” ဟူ၍ အခြားသူများကို ဘီက ပြောပြလေ့ရှိပါသည်။

သို့နှင့် . . . သမီးလေးမင်နာ ကျောင်းစတင်ရန် အရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ဘီအတွက် အလုပ်တွေ ပိုလာသည်။ သမီးလေး ကို ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို လုပ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကူးပေါက် လျှင် ဘီက သူ့မှာ ရှိမဲ့၊ စုမဲ့ထံမှ ကောင်းပေဆိုသည့် အဝတ်အစားတွေ ကိုဝတ်ပြီး ကျောင်းသို့ လိုက်လာတတ်သည်။

သူက မင်နာ၏ဆရာကို လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“သူ့အမေသာရှိရင် သူ့အမေဟာ ဒီလိုပဲ လိုက်လာမှာပဲဗျာ” တဲ့။

ဘီ၏အမူအရာမှာ မပုံမရဲလေး။

သို့သော် ကျောင်းတွင် မင်နာလုပ်တတ်သည့် အရာတွေကို ဘီ မလုပ်တတ်။ မင်နာနှင့် သူငယ်ချင်းတွေက ရောင်စုံစက္ကူမျိုးစုံကို ကတ်ကွေး ဖြင့် ညှပ်သည်။ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံလုပ်သည်။ ကစားနည်းမျိုးစုံ ကစားသည်။ သို့သော် ဖေဖေကြီး ဘီခမျာမှာ သူတို့လေးတွေ သွက်သလောက် လိုက်၍ မသွက်နိုင်ရှာ။ ထို့ကြောင့်လည်း နောင်တွင် မင်နာတို့ကျောင်းသို့ ဘီ လိုက်မသွားတော့ပါ။

“သမီးလေးကို မကူညီနိုင်တာတွေ ဖေဖေမှာ အများကြီးရှိသေးပါလား သမီးရယ်” ဟု ဘီ တွေးလိုက်မိလေသည်။

မင်နာလေး ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ဘီတစ်ယောက် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တော့သည်။

မေလ၏ တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် ဘီသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီသို့ ဆေးကုသမှုခံယူရန် သွားခဲ့လေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင်ကား ဘီသည် ဘာအလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ချင်တော့။ လက်သမားရုံထဲတွင် အကြာကြီး ထိုင်နေလေတော့သည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်သန်းလာသော နေရောင်ခြည်သည် လက်သမားရုံထဲတွင် စတုရန်းပုံအကွက်များကို ထနေစေသည်။ ဘီကား ငေးငိုင်နေဆဲ။ ဆရာဝန်၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် ဘီ၏ရောဂါအခြေအနေသည် နာလန်ထလာစရာမရှိတော့။ နေရမည်မှာ ခြောက်လသာတဲ့။

သည်အချိန်မှာပင် သမီးလေး၏ သီချင်းဆိုသံကို ကြားရသည်။ မင်နာလေးသည် သူ့အရုပ်ကို တေးဆို၍ ချောသိပ်နေခြင်းပင်။

ထိုညက သမီးလေးသည် ဘီကိုနမ်းရန် လာသည်။ ဘီက သမီးလေးကို ပြန်နမ်းရမည်။ ဤကား သားအဖနှစ်ယောက်တို့၏ လုပ်ဖို့လုပ်စဉ် မေတ္တာသင်္ကေတ။ ယခုတော့ သည်သင်္ကေတကို ပြ၍မဖြစ်တော့။ ဘီရောဂါက ကျမ်းနေပြီ။ သမီးလေးကို အကူးမခံနိုင်။

ဘီသည် သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းကာ သမီးလေး၏ ပခုံးသားများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သမီးလေး၏ မျက်လုံးများဆီသို့ စူးစိုက်၍ကြည့်

သည်။ ပြီးနောက် မချီတင်ကဲလေသံဖြင့် ပြောချလိုက်ရတော့သည်။

“သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေးက လူကြီးဖြစ်လာပြီလေ၊ ဖေဖေကို မွေးမွေးမပေးနဲ့တော့နော်၊ ဖေဖေကလည်း သမီးလေးကို မွေးမွေးမပေး တော့ဘူး . . . နော် သမီး”

သမီးလေးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော မျက်နှာလေးဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။ ဘီတစ်ယောက် ရင်နာရပါသည်။ ကြေကွဲရပါသည်။

သူ့တွင် ရောဂါကျွမ်းနေသည်မှာ သေချာပါရဲ့လား။ နောက်တစ်နေ့တွင် အခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ပြောင်းပြသည်။ ထိုဆရာဝန်ကလည်း ပထမဆရာဝန်ပြောသည့်အတိုင်းပင်။ ရောဂါအခြေအနေကို ဘီ အတည်ပြုလိုက်ရပြီ။

ဘီ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားသည်။

တောမှာတော့ ဘုံ့နှမတစ်ယောက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း နှမ၏ ကျန်းမာရေးမှာ အကောင်းကြီးမဟုတ်ပြန်။ ခဏခဏ မောနေတတ်သည့် ဝိလာန နှမ။ သမီးလေးနှင့် မဖြစ်ပြန်။

သမီးလေး မင်နာ။ သူ့မှာက သိချင်တာတွေ၊ တတ်ချင်တာတွေ အများကြီး။ နတ်သမီးပုံပြင်တွေ နားထောင်ချင်သည်။ သိချင်တွေ ဆိုချင်သည်။ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်နိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်လိုလာပြီ။ သမီးလေးကို နားလည်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

ဘီအတွက်မှာ အချိန်က မကျန်တော့။ နေရမည်မှာ ခြောက်လ သာတဲ့။

သည်အတွင်း ဘီ၏ချောင်းဆိုးက ပို၍ပို၍ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ် လာသည်။ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးက တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ခြောင်ပင်ပြော လာသည်။ ဘီနှင့် ကလေးကို ခွဲနေစေချင်သည်။ ကလေးကို ရောဂါကူး မှာ စိုးရိမ်ရသည်။

ဘီကိုယ်တိုင်လည်း ဤအချက်ကို သိပါသည်။ ခွဲအိပ်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။

ခက်သည်က သမီးလေးနှောင်ရေး။ ထိုညက ဘီတစ်ညလုံး အိပ် မပျော်။ တစ်ညလုံး စဉ်းစား၏။ နောက်နေ့ သတင်းစာတွင် ဘီသည် ကြော်ငြာထည့်လိုက်တော့သည်။

အလိုရှိပါသည်။

လအနည်းငယ်သာ လူ့လောကတွင် နေရမည့် ဝေဒနာရှင် ဖခင်တစ်ဦးတွင် မျက်လုံးပြာပြာ၊ ဆံပင်ကောက်တောက်နှင့် သမီး လေးတစ်ယောက် ရှိပါသည်။ သမီးလေးကို မွေးစားနိုင်မည့် သူ တော်ကောင်းမိဘများကို စောင့်မျှော်နေပါသည်။

ဘီ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင်။ ကြော်ငြာပါပြီးသည်နှင့် ဘီ၏အိမ်ရှေ့သို့ အပြာရောင်ကားလှလှလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာလေ သည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လင်မယားနှစ် ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

အောင်ဇော်ဇော်စာအုပ်တိုက်

“မေမေ . . . မေမေ . . . ဒါ သမီးရဲ့ညီမလေး ဆိုတာလားဟင်”

မင်နာလေးကိုကြည့်၍ မိန်းကလေးက မေးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ
၏ အသံစွာစွာက ဟိန်းထွက်လာသည်။

“သမီး မေမေမှာထားတယ်နော်၊ လူကြီးတွေ ကိစ္စထဲမှာ ဝင်မရှုပ်
ရဘူးလေ၊ ပြောစကားနားမထောင်ရင်တော့ မင်းကို ဒီအိမ်မှာ ထားခဲ့
မယ်၊ ဒီသမီးလေးကိုပဲ အိမ်ကိုခေါ်သွားရမယ်”

ဘီသည် အမျိုးသမီးကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေလေသည်။ ပြီး
နောက် လေးလေးမှန်မှန်ကြီး ပြောချလိုက်တော့သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ သမီးလေးကို မွေးစားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။
ကျွန်တော် အားလုံးစီစဉ်ပြီးဖြစ်နေလို့ပါ”

ကားပြာလေးသည် ဘီအိမ်ရှေ့မှ တလိုမ့်ချင်းလိမ့်၍ ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။ ဘီကား ငေးကြည့်နေဆဲ။

အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးကမူ ဘီကို ပက်ပက်စက်စက် ဝေဖန်
လေသည်။

“အလိုတော . . . ရှင်က အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ၊ ရှင့်ဆုံးဖြတ်
ချက်ဟာ တော်တော်အသုံးမကျတာပဲ၊ တော်တော်လာဘ်တိတ်အောင်
လုပ်တဲ့သူ၊ ရှင့်ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ရှင်မသိဘူးလား၊ သမီးလေးရဲ့
ရှေ့ရေးကို ငဲ့ဦးမှပေါ့ရှင်”

ဘီကား နားချ၍မရ။ အခြားရောက်လာသော ကားများကိုလည်း
တွင်တွင်ကြီး ငြင်းလွှတ်နေတော့သည်။ သည်တော့ အိမ်နီးချင်းအမျိုး
သမီးက သူ့ခင်ပွန်းသည်ကို တိုင်ပင်ရလေသည်။ သည်ပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင်
ဘီကို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များထံ တိုင်တန်းရတော့မည်။

တစ်နံနက်ခင်းတွင်ကား အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ဘီ၏အလုပ်ရုံထဲသို့ လမ်းလျှောက်၍ ဝင်ရောက်လာ လေသည်။ သူတို့လင်မယားသည် ဆုံးပါးသွားသူ သမီးလေးအတွက် လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီး၏အခြေအနေက ပိုဆိုးသည်။ သမီးငယ်အတွက် သောကပရိဒေဝအပူမီးသည် သူ့ရင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ လောင်မြိုက်နေ ဆဲ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အမြဲလို နှစ်သိမ့်အားပေးနေရသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မှာ ဘို့လိပင် လက်သမားဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဘီသည် သည်လင်မယားကိုတော့ လိုလိုလားလား ရှိပုံရသည်။

“ဪ . . . ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်သမီးလေးအတွက် လာ ကြတာကိုး” ဟု ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးသမီးလေးကို မွေးစားဖို့ ကျွန်တော်တို့ အချိန်ဘယ်လောက်စောင့်ရမှလဲ ခင်ဗျာ”

“တစ်ရက်ထက် ပိုမကြာစေရပါဘူးဗျာ”

ဘီက ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့က ဘီသည် အလုပ်ရုံတွင်းမှာပင် အောင်းနေလိုက်သည်။ အချိန်က နွေရာသီဖြစ်၏။

သမီးလေးမင်နာကား အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ ကစားနေလေသည်။ သမီး လေး၏ သီချင်းဆိုသံကို ဘီကြားနေရသည်။

ထိုနေ့က ဘီသည် ညစာအတွက် ပြင်ဆင်သည်။ သမီးလေးနှင့် အတူ ညစာစားသည်။ သို့သော် ကောင်းကောင်းမစားနိုင်။ သမီးငယ်၏ မျက်နှာလေးကိုသာ ကြေကွဲစွာ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ဘီက သမီးလေးကို ပွေ့ချီ၍ အိပ်ရာပေါ်

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

တွင် သိပ်သည်။ ဘိသည် ရပ်နေဆဲမှာပင် သမီးလေး၏ အသက်ရှူသံကို ကြားနေရသည်။

အိပ်ရာမဝင်မီ သမီးလေးက ပြောသည်။

“ဖေဖေ သမီး ဒီညတော့ ကလေးလေး ဖြစ်သွားပြီနော်၊ သမီးလေးကို ဖေဖေ မွေးမွေးပေးရမယ်နော်”

ဘိက ခေါင်းခါရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးက လူကြီးဖြစ်ပါပြီ၊ နော် . . . သမီး၊ သမီးက တကယ်လူကြီးဖြစ်ပါပြီကွယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်ကား ဘိသည် အားလုံးအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ မင်နာလေး၏ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားပြီ။ လျှော်ဖွတ်ပြီးပြီ။ ဖာထေးပြီးပြီ။ သမီးလေး၏ အရုပ်ကလေးတွေကိုလည်း လှလှပပဖြစ်အောင် ပွတ်တိုက်သန့်စင်ပြီးပြီ။

မင်နာကိုတော့ ထိုလင်မယားနှင့် အလည်အပတ် လိုက်သွားရမည်ဟု ညာထားရသည်။ သမီးက ထိုလင်မယားရောက်လာသောအခါ ဘိုးဆီကို ပြေးလာသေးသည်။

“သမီးနော် . . . သမီး၊ သမီး ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ လူကြီးဖြစ်နေပြီ” ဟု ဘိက ဟန့်တားထားလိုက်ရသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်ကြားမှာ ပါသွားသော သမီးလေးမင်နာကို မတ်တပ်ရပ်ကာ ငူငူကြီး ငေးနေမိလေသည်။

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

လင်မယားနှစ်ယောက်သည် သမီးနှင့် ဖခင်တို့၏ ခွဲခွာခြင်း
 ဝေဒနာကို သိထားနှင့်ကြပြီးဖြစ်သဖြင့် မင်နာလေးအား နှစ်သိမ့်ရန်
 အပြာရောင်ထီးကလေးတစ်လက်ကို ဝယ်လာခဲ့လေသည်။ မင်နာ၏
 ဦးခေါင်းထက်တွင် ထီးပြာလေးသည် ဟိုယိမ်းသည်ယိုင်နှင့် ရှိနေလေ
 သည်။

မင်နာသည် အပြာရောင်ပိုးသားဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ထီးပြာ
 လေးပေါ်တွင် တပ်မက်စွာ အာရုံဝင်စားနေသဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် ငူငူကြီး
 ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖေဖေကြီးဘီကို နှုတ်ဆက်ရန် မေ့ခဲ့လေပြီ
 တည်း။ ။

မူရင်း။ ။ Zona Gale ၏ Bill's Little Girl 1961, December,
 Reader's Digest

ဝိုင်အိုလက်ပန်းတွေကိုလည်း
လွမ်းလိုက်တာဖေဖေရယ်

ဪ . . . ဖေဖေရယ်။ ထင်းရှူးတောထဲမှာ အေးချမ်းစွာ နေခဲ့
ရသော ဘဝထက် ငြိမ်းချမ်းရာဆိုသည်မှာ ရှိပါမည်လား။ ဖေဖေနှင့်
ကျွန်မတို့၏ ဘဝသည် ထင်းရှူးတောထဲမှာ ဘယ်လောက်များ ငြိမ်းချမ်း
လိုက်ပါသလဲ။

ပိုင်အိုလက်ပန်းတွေကိုလည်း လွမ်းလိုက်တာ ဖေဖေရယ်

သစ်လုံးအိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ရှေ့တွင် သေးသေးသွယ်သွယ် ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြုံး၍ရပ်နေလေသည်။

မေမေပြသော ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ၏ရင်အစုံသည် ဆတ်ခနဲ ခါ၏။ ဓာတ်ပုံလေးကား ခေါက်ဗွိုးကျိုးနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ၎င်းသည် ဝေသီမှုန်ဝါးသော အတိတ်ကို ပြန်လည်သတိရလာစေပါသည်။ အတိတ်သည် မှုန်ဝါးရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာသည်။ မြင်တွင်း များ၊ အသံများ၊ အနံ့အသက်များသည် ကျွန်မ၏အာရုံကို တဖြည်းဖြည်း စိုးမိုးလာလေတော့သည်။

တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့၊ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လှည့်ပတ်နေထိုင်ခဲ့ရသော ကလေးဘဝ၊ အာကင်ဆောပြည်နယ် အရှေ့မြောက်ဘက် ဇတလေးဆယ်ကျော်သော ထင်းရှူးတောကြီး။ ၎င်း၏မြောက်ဘက်စွန်တွင်

အောင်စည်နေဖို့စာအုပ်တိုက်

ထင်းရှူးသစ်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်တစ်လုံး။ ပြီးတော့ ဆောင်းရာသီ။ ကျောက်မီးဖိုကြီး။ တစ်ခွက်လေးတိုးသံ။ ထင်းရှူးနံ့သင်းသင်း။ အားလုံးကို ကျွန်မ လွမ်းရပါသည်။ ရင်ထဲတွင် အလွမ်းပင်တွေ တောထဲ ရှိနေလေပြီ။

ကျွန်မတွင် ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားဖော်ဟူ၍ မရှိပါ။ သို့သော် အထီးကျန်ဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်မဘယ်သောအခါမျှ မခံစားဘူး။ ကျွန်မ တွင် ကြည့်စရာတွေ၊ ထိတွေ့စရာတွေ၊ ရှုရှိုက်စရာတွေ၊ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိပါသည်။

ရှင်ကလေးများသည် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် အမူအရာ လေးများ လုပ်နေကြပါသည်။ ဗွက်ကလုံငှက်ကလေးတို့၏ အသံစာစာ လေးတို့သည်လည်း ချိုအေးနေလေသည်။ လိပ်ပြာကလေးများသည် တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ အလှမာန်ဝင့်နေကြပါသည်။

ငုံးဖြူဖြူလေးများ၏ အသံသည် ကျွန်မ၏ရင်ကို အေးချမ်းစေ ပါသည်။ ထိုငုံးကလေးများကား ဟင်းချက်စားရန်ဖြစ်သော ဆူဆူဖြိုးဖြိုး ငုံးများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပါ။ အိမ်နောက်ဖေးချောင်းထဲမှ အုံး-အွမ်သံပေးနေသော ဖားများသည်လည်း အမေကြော်ပေးသော ဖားများ နှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိလှပါ။ ဤအကောင်လေးများသည် နုန်းတင်မြေ အရပ်မှ လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နုန်းတင်မြေအရပ်ကား ဝက်များ၊ ကြက်ဆင်များနှင့် အခြားတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ကျက်စားရာအရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းရိုင်းများ ဝေဝေဆာဆာပွင့်သော နွေရာသီကိုလည်း ကျွန်မ သတိရနေမိသည်။ ကျွန်မသည် ပန်းများကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ခူးယူကာ အိမ်ရှိအခန်းတိုင်းကို ပန်းမွေ့ရာဖြင့် ဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

တစ်အိမ်လုံးသည် ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် သင်းထုံကြိုင်လှောက်လျက် ရှိလေသည်။

အမှိုက်သရိုက်များ၊ ပန်းပင်များနှင့် ငှက်ကောက်ပင်များ ထည့်ရန်အတွက်ကိုမူ သံဘူးအလွတ်များကို မေမေက ပေးပါသည်။ သူတို့ကို ဝေးဝေးသို့ ကြမ်းတမ်းစွာ လွှင့်ပစ်ခြင်းထက် စံနစ်တကျထားသိခြင်းက ပိုကောင်းကြောင်းကို မေမေက ရှင်းပြပါသည်။ သက်ရှိတို့တွင် ဗီဇရှိကြောင်းကို မေမေက ကျွန်မကို ရှင်းပြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ မေမေရှင်းပြချက်များကို နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိသေးပါ။

သစ်လုံးအိမ်တွင် နေခဲ့စဉ်က ရောက်လာသော နွေရာသီရက်များကို ကျွန်မသည် ယခုတိုင် တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေမိပါသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်နားတွင် ရေကန်လိုဖြစ်နေသော ချောင်းငယ်လေး တစ်ခုရှိပါသည်။ နွေရာသီရောက်လေတိုင်း ချောင်းလေးတွင် ကျွန်မ ရေကူးလေ့ရှိပါသည်။ ငါးများရန်အတွက်မူ မြစ်နားသို့ တစ်ကြိမ်သာ သွားခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ စိတ်မရှည်လှပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ကြိမ်တည်းသာ ငါးများခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါးသေးသေးလေးတစ်ကောင် ဖမ်းမိသောအခါ ကျွန်မစိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် အော်လိုက်ပါသည်။ ဖေဖေသာ လှမ်းမဆွဲခဲ့လျှင် ကျွန်မ ရေထဲသို့ အားလွန်ကျသွားပေလိမ့်မည်။

အမှန်စင်စစ် ရေကူးခြင်း၊ ငါးများခြင်း စသော အလုပ်များသည် နွေရာသီတွင်သာ လုပ်နိုင်သော အလုပ်များ ဖြစ်ပါသည်။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးတွင်နေစဉ်က ကျွန်မတို့အတွက် သဘာဝမှ ဖြည့်ဆည်းပေးထားသော လက်ဆောင်များသည် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သဘာဝမှ ပေးအပ်ထားခြင်းမရှိသော အရာအနည်ထော်အတွက် ငွေလိုပါသည်။ ထိုငွေအတွက်ပင် ဖေဖေသည် အိမ်နှင့် ခိုင်

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

အနည်းငယ်ဝေးသော ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်ပါသည်။ မေမေကမူ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို စည်သွတ်ပါသည်။ ကျွန်မကမူ စိုက်ခင်းထဲတွင် ပေါင်းရှင်းခြင်း၊ ဝဲသီး၊ ဘူးသီးများကို ခူးဆွတ်ခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ရွှေဖရုံသီးများ ဝင်းမှည့်လာချိန်မှတစ်ပါး၊ အခြားအချိန်များတွင် ကျွန်မသည် စိုက်ခင်းထဲတွင် ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိလှပါ။ မှတ်မှတ်ရရ ရွှေဖရုံသီးကြီးတစ်လုံး ရှိခဲ့ပါသည်။ ၎င်းကို ကျွန်မက “အထွတ်အမြတ်နေ့အတွက် မျက်နှာချိုချို” ဟု အမည်ပေးထားပါသည်။

ဆောင်းရောက်လာသောအခါတွင်ကား ဘဝသည် အထီးကျန်ဆန်လာသလို ခံစားလာမိပါသည်။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် အဖော်ကွဲစွာ တည်ရှိနေသော စာခြောက်ရုပ်လို ဘဝမျိုးဟု ကျွန်မ တွေးမိလိုက်ပါသည်။ ထင်းရှူးပင်များကမူ ဘာမျှပြောင်းလဲပုံမရပါ။ လေပြေထဲတွင် ငယ်ရုပ်ဆင်ကာ ကျွန်မနှလုံးသားမှ ထွက်ပေါ်လာသော တေးသံများကို စည်းချက်လိုက်နေသလိုပင်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်ကား သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသော မိုးရေစက်များနှင့် မာန်ဟုန်ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်နေသော လေရိုင်းများကြားတွင် ထင်းရှူးပင်များ၏ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံကို ကျွန်မကြားနေမိပါသည်။ သို့သော် ၎င်းအသံများကပင် ကျွန်မကို အော်ဟစ်၍ နှစ်သိမ့်နေသလို ခံစားလာမိပြန်သည်။ “မိန်းကလေးရေ၊ ဒီမှာ တို့တွေ ရှိပါတယ်၊ တို့ မင်းကို စောင့်နေတယ်၊ မနက်ဖြန်ဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါတို့ဟာ နေရောင်ထဲမှာ မင်းကို ရပ်စောင့်နေတယ်” ဟု ထင်းရှူးပင်များက စကားပြောနေသလိုပင်။

ထင်းရှူးပင်တို့သည် အမြဲလိုပင် စိမ်းစိုနေလေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မတို့အား ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဒဏ်မှ အကာအကွယ်ပေးပါ

အောင်ဦးနေမျိုးစာအုပ်တိုက်

သည်။ ကျွန်မ နေရာသီတွင် ငါးမျှားခဲ့သော မြစ်ကလေးသည် ဆောင်းရာသီတွင် ရေခဲပြင်တစ်ခုလို ဖြစ်နေလေသည်။ အနီးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် သစ်ပင်တို့သည်ကား ငူငူကြီး ရပ်နေကြလေသည်။ သစ်ရွက်ခြောက် အကြွင်းအကျန်တို့သည် ကျွန်မ၏ခြေထောက်နားသို့ ဝဲယုံကျလာကြ၏။ သဘာဝ၏ ဈာပနမြင်ကွင်းကို ရှုမြင်ရသောအခါ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့သည် ကျွန်မရင်ဝယ် လှိုက်၍လှိုက်၍ တက်လာပါတော့သည်။

သစ်ရွက်ကြွေများအကြားတွင်ကား အနက်ရောင် သစ်ကြားသီးများသည် ပြူတစ်ပြူတစ် လုပ်နေကြပါသည်။ ကျွန်မနှင့် မေမေသည် သစ်ကြားသီးများကို ကောက်ယူရန် လာလေ့ရှိပါသည်။ သစ်ကြားသီးများအိတ်အပြည့်ရသောအခါ မေမေနှင့် ကျွန်မသည် မြစ်ကိုကူး၍ အိမ်ပြန်ကြပါသည်။ မြစ်ကို ဧရာမသစ်သားတံတားကြီးပေါ်မှ ကူးရပါသည်။ မြစ်၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ကား တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု ရှိပါသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တဲငယ်လေးတစ်လုံးရှိ၏။ ဤတဲငယ်တွင် ရှေ့ဖြစ်ဟောတတ်သည့် စုန်းမကြီးတစ်ဦးနေသည်ဟု လူကြီးများက ကျွန်မကို ပြောပြဖူးပါသည်။ စုန်းမကြီးဆိုပါလား။ ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာ။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မသည် စုန်းမကြီး၏တဲသို့ အရဲစွန့်၍ ရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်မ တံခါးခေါက်လိုက်သောအခါ စုန်းမကြီးက ပြန်ထူးပါသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားပါသည်။ ကျွန်မ စုန်းမကြီးကို ကြည့်မိသည်။ စုန်းမကြီးဟာ ဘာကြောင့်များ အဖွားကြီးအိုပေါက်စလေးပုံ ပေါက်နေတာပါလိမ့်ဟု ကျွန်မတွေးမိသေးသည်။ စုန်းမကြီးသည် လူကြီးများအား ရှေ့ဖြစ်ဟောနေစဉ် ကျွန်မကို နွားနို့နှင့် ဖျော်ထားသော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် တိုက်ပါသည်။ ဘီစကွတ်မုန့်များ ကျွေးပါသည်။ ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိသည်။ စုန်းမကြီးက သဘောကောင်း

အောင်စည်နေဖို့စာအုပ်တိုက်

လိုက်တာ။ လူကြီးတွေဟာ မိုက်မဲလိုက်တာနော်။ သူ့ကို စုန်းမကြီးဟု ဘာကြောင့်ပြောရတာပါလိမ့်။

ကျွန်မသည် ထိုနေ့က ပျော်စရာကောင်းသော ဆောင်းရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့အဖြစ် မှတ်ယူလိုက်ပါတော့သည်။

အခြားပျော်စရာကောင်းသော ဆောင်းညများလည်း ရှိပါသေး သည်။ စနေနေ့ညတိုင်းလိုလို ကခုန်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ၏ အစီ အစဉ်ပင် ဖြစ်၏။ ဖေဖေသည် ဂီတပညာကို ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန် သင်ယူ ခဲ့ရသော်လည်း အလွန်ထူးချွန်သော ဂီတသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကိုကား မည်သူမျှ ငြင်းနိုင်မည်မထင်ပါ။ ဤသို့ ဂီတသံဖြင့်လွမ်းသော ဆောင်းညများတွင် ကျွန်မသည် စိမ်းနေသော အိပ်ရာတွင် အိပ်ခဲ့ရခြင်း၊ ကျွန်မ အိပ်တစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက် ကာလများတွင် ဖေဖေက ကျွန်မကို အိပ်ရာခင်းတစ်ခုနှင့် ရစ်ပတ်ကာ အိမ်သို့ခေါ်လာခြင်း စသည်တို့ကို မှတ်မိနေပါသေးသည်။

အပြင်တွင် ကစားရန်မဖြစ်နိုင်တော့လောက်အောင် ချမ်းစိမ့် သော ဆောင်းညများတွင်ကား ကျွန်မသည် အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်လေ့ရှိပါ သည်။ အိမ်ထဲတွင် ပန်းထိုးသင်ခြင်း၊ စက္ကူရုပ်ကလေးများကို ညှပ်ခြင်း၊ ကျွန်မ ကျောင်းတက်လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် သင်္ချာတွက်ခြင်း၊ အေ. ဘီ. စီ. ဒီ ခွတ်ဆိုခြင်း စသည်တို့ကို ကျွန်မ ပြုလုပ်လေ့ရှိပါသည်။

မိုးစွေသောနေ့များတွင်ကား ဖေဖေသည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ရှိနေတတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးသည် မီးဖိုကြီးဘေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ဖဲကစားကြပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဘာသိဘာသာ နေထိုင်ကြသူ များတော့ မဟုတ်ကြပါ။ ဖေဖေတွင် မိတ်ဆွေများစွာရှိပါသည်။ ဖေဖေ

သည် သူ့ကို သဘာဝမှပေးအပ်ထားသော ကုန်ပစ္စည်းများကို မိတ်ဆွေများသို့ ဖြန့်ဝေလေ့ရှိပါသည်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေတစ်ဦးတွင် ကျွန်မထက် အသက်ငယ်သော ကလေးနှစ်ဦးရှိပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မနေသော မြို့နှင့် သုံးမိုင်အကွာတွင် နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေသည် ပန်းပဲသမား၊ လက်သမားမိတ်ဆွေများနှင့် ပူပေါင်း၍ မြို့ထဲတွင် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ဖေဖေတို့ဆိုင်သို့ ကျွန်မရောက်သွားသောအခါ ဖေဖေက ကျွန်မကို မောင်းထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖေဖေသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး လုပ်နေပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဖေဖေကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ နောင်မှသိရသည်မှာ ထိုကုလားထိုင်သည် ကျွန်မကို ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်ပေးရန်အတွက် ဖြစ်သည်တဲ့။ ကျွန်မရင်မှာ နွေးထွေးသွားပါသည်။

ခရစ်စမတ်နေ့ ရောက်ခါနီးတွင် ဖေဖေသည် တောထဲမှ ထင်းရှုပင်လေးတစ်ပင်ကို ယူဆောင်လာပါသည်။ ထင်းရှုပင်လေးကား မျက်နှာကျက်ထိ ထိလုနီးပါးဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် ထိုအပင်လေးကို ပေါ့ကွန်ပင်များ၊ ခရင်ဘာရီပင်များ၊ ရောင်စုံဖဲကြိုးများဖြင့် မွမ်းမံကြပါသည်။ ဖေဖေက ထင်းရှုပင်ကိုင်းလေးများတွင် ဖယောင်းတိုင်လေးများ ချည်ပေးပါသည်။ ခရစ်စမတ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ မီးထွန်းညှိရန်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ အလှပဆုံးသော ခရစ်စမတ်သစ်ပင်လေးပေါ့ရှင်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခရစ်စမတ်သစ်ပင်ဘေးတွင် ကုလားထိုင်လေးတစ်လုံး ရောက်နေပါသည်။ အနီရောင်တောက်တောက် ကုလားထိုင်လေး ဖြစ်၏။ ခရစ်စမတ်ဘိုးဘိုးကြီး စန်တာကလော့ဆီမှ လက်ဆောင်ဟု ဖေဖေက ပြောပါသည်။ ကျွန်မသည် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။

ဆောင်းရက်များကား သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ရှည်လျား
အောင်စည်နေဖို့စာအုပ်တိုက်

လွန်းလှပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ကျွန်မသည် အောင့်အည်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်နေ့သော မနက်ခင်းတွင် ကျွန်မသည် ချောင်းကလေးဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ တောင်ကုန်းလေးဆီသို့ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အလို! အံ့ဩမှုနှင့်အတူ ကျွန်မ၏ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပါသည်။ ခရမ်းရောင်လွင်ပြင်။ ပန်းပွင့်ကော်ဇော။ တောင် ခြေမှ တောင်အောက်သို့။ ညီညီညာညာ။ လှလှပပ။ တောက်တောက် ပြောင်ပြောင်။ “မေမေရေ” ဟုအော်ဟစ်ရင်း ကျွန်မသည် ချက်ချင်းပင် အိမ်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့ပါသည်။

မေမေသည် အပြေးလေးရောက်လာကာ ကျွန်မကို ပွေ့ချိုလိုက် ပါသည်။ မေမေသည် ခရမ်းရောင်ပန်းလွင်ပြင်ကိုကြည့်၍ ကျွန်မအား တင်းတင်းလေး ဖက်ထားလိုက်ပါ၏။

“ပိုင်အိုလက်ပန်းတွေပါ သမီးရဲ့၊ သမီးရောက်ချင်တဲ့ နွေဦး ပေါက်ရာသီ ရောက်ပြီလေ”

နွေဦးပေါက်ရာသီ။ သည်အရပ်မှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူး သော နွေဦးပေါက်ရာသီ။ ပိုင်အိုလက်ပန်းလှလှလေးတွေ။ အို . . . ကျွန်မ ပျော်လိုက်ပါတီ။ ဆောင်းရာသီကို အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါပြီ။ ပန်းခင်းအလှကား ထိရက်စရာမရှိ။ ပန်းပွင့်လေးတွေကို ကျွန်မချစ်မိပြီ။ ရာသီအလိုက် အခိုက်အတန့်ဖြစ်ပေါ်သော သဘောကိုလည်း ကျွန်မ နားလည်ပြီ။ ကျွန်မသည် ပိုင်အိုလက်ပန်းလေးတွေအကြားမှာ နေ့ရက် များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပါသည်။ ပန်းရာသီကုန်ဆုံးသော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ဝမ်းမနည်းတော့။ နွေဦးပေါက်လျှင် ပန်းပွင့်လေးတွေ ပြန်ရောက်လာ မည် မဟုတ်လား။

သို့သော် ပိုင်အိုလက်ပန်းလေးများနှင့် ဆက်လက်ဆုံဆည်းရန်
အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

ကံကြမ္မာမပါခဲ့လေသလား။

ကျွန်မ အသက်ခြောက်နှစ်စွန်းစွန်းတွင် ဖေဖေသည် စာတစ်စောင်ကိုကိုင်ကာ မြို့မှ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဦးမချုပ်မိအထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ပြီးနောက် တက်ကဆတ်ရေ ရေခဲမြေဆီသို့ ကျွန်မတို့မိသားစု ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။ သွားပါပြီ။ နှလုံးသားတို့ တစ်စစီ။ ခန္ဓာကိုယ်သည် နှမ်းလျှော်။

တက်ကဆတ် ရေခဲမြေရှိ အိမ်တွင်ကား ဖေဖေသည် ရက်အနည်းငယ်မျှသာ နေနိုင်ပါသည်။ ရွှေမည်းခေါ် ရေခဲသည် ဖေဖေကို ဆွဲဆောင်လေပြီ။ ဖေဖေသည် မာယာရှင် ရွှေမည်းသွေးဆောင်ရာသို့ ကောက်ကောက်ပါလေပြီ။ အခွန်အခများစွာကို ပေးဆောင်ရန်အတွက် အာကင်ဆောနယ်ရှိ ကျွန်မတို့၏အိမ်ကို ရောင်းလိုက်ရလေပြီ။ အိမ်အပြန်အိမ်မက်တို့ကို ကျွန်မဆက်၍ မမက်နိုင်တော့။ မျှော်လင့်ခြင်းအိမ်မက်သည် တစ်စစီ ကြောခဲ့ပြီ။

ဖေဖေသည် ရွှေမည်းနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေဆဲ။ နောက်ဆုံးတွင် ဖေဖေသည် မေမေနှင့် ကျွန်မကိုပါ စွန့်ခွာခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်မ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် ဖေဖေ ကွယ်လွန်ကြောင်း ကြားသိရပါသည်။ ငွေမရှိ၊ ကြေးမရှိ၊ အထီးကျန်ဘဝနှင့်။

ဪ... ဖေဖေရယ်။ ထင်းရှူးတောထဲမှာ အေးချမ်းစွာနေခဲ့ရသော ဘဝထက် ငြိမ်းချမ်းရာဆိုသည်မှာ ရှိပါမည်လား။ ဖေဖေနှင့် ကျွန်မတို့၏ဘဝသည် ထင်းရှူးတောထဲမှာ ဘယ်လောက်များ ငြိမ်းချမ်းလိုက်ပါသလဲ။

အတိတ်၏အရိပ်များကို ဆုံးရှုံးခြင်းဝေဒနာအောက်မှာ ကျွန်မ မေ့ပျောက်ပစ်ခဲ့တာ ကြာလေပြီ။ အရောင်လွင့်ပြယ်နေသော ဓာတ်ပုံ

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

လေးကိုမြင်မှ ကျွန်မသည် အတိတ်ကို တစ်စစီ သတိရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံလေးသည် လှလှပပလေး ရှိနေသေးသည့်အတွက် ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

ယခု နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် ဝိုင်အိုလက်ပန်းလေးတွေ ပွင့်နေရှာရော့မည်။ နွေရာသီကုန်ဆုံးလျှင် သူတို့ ကွယ်ပျောက်သွားပေရော့မည်။ ကျွန်မတို့ဘဝတွင်လည်း အမှတ်တရများစွာသည် ရှိနေပေမည်။ သို့သော် တစ်ချို့သော အမှတ်တရတို့ကိုမူကား ဝိုင်အိုလက်ပန်းရိုင်းလေးတွေကို မေ့ထားသကဲ့သို့ မေ့ထားလိုက်ခြင်းက ပို၍ကောင်းမည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

မူရင်း။ ။ Mary L.Earles ၏ One Wondrous Year 1970, May, Reader's Digest

မေမေဘယ်မှာလဲ

A new computer field
helps in solving a
long mystery

A Mum From **CYBERSPACE**

By Dave Souter

ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားရမယ့် အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်။ အိမ်ရှေ့
တံခါးက ဝင်လို့မရရင် ပြတင်းပေါက်က ကျော်ဝင်ပါလား။ ခင်ဗျားတို့ဟာ
လီလီယန်ဆိုတဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ပယ်ရီဆိုတဲ့
ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း ကျော်ကြည့်ပါဦး။

မေမေဘယ်မှာလဲ

အဲရစ်နှင့် ဘတ်ဝီလျံတို့ ဇနီးမောင်နှံ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးဝယ်
ချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ သို့သော် ယခုတိုင် မဝယ်နိုင်သေး။

အချိန်က ၁၉၉၅။ အဲရစ်၏ အသက် (၃၄) နှစ်။ ကိုယ်ပိုင်
လုပ်ငန်းလေးတစ်ခု ထူထောင်ကာစ။ အဲရစ်၏လုပ်ငန်းမှာ လေအေးပေး
စက်များ၊ အပူပေးစက်များကို ပြုပြင်ခြင်းဖြစ်၏။ ကွန်ပျူတာမဝယ်နိုင်
ရခြင်းမှာ လုပ်ငန်းအတွက် မရှိမဖြစ် ဗင်ကားလေးတစ်စီးကို ဝယ်လိုက်
ရ၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဗင်ကားလေးတွင် အက်(စ်)စီ၊အက်(စ်)(S.C.S)
ဟူသော ကုမ္ပဏီအမည်ကို စာတန်းထိုးထားသည်။ S.C.S ဆိုသည်မှာ
အဲရစ်နှင့် ဘတ်တို့၏ ရင်သွေးသုံးယောက်၏ အမည်အစစာလုံးများ
ဖြစ်သည်။ ရှင်နွန်၊ ကယ်ရီ၊ ဆမန်သာ။

ကုမ္ပဏီလေးက အကောင်အထည်ပေါ်လာသော်လည်း မိသားစု

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

၏ စုဆောင်းငွေမှာကား အတော်ထိခိုက်သွားရသည်။ သို့သော် ဘတ်ကလည်း ကွန်ပျူတာဝယ်ပေးရန် ပူဆာနေဆဲ။ ကွန်ပျူတာကို အသုံးချစရာကိစ္စတွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေသည်ဆိုပဲ။ ထို့ကြောင့်လည်း အဲရစ်သည် မရှိမဖြစ် ကွန်ပျူတာကို ဇွတ်မှိတ်၍ ဝယ်လိုက်ရပြန်သည်။

ကွန်ပျူတာရောက်လာသည်နှင့် ဘတ်က ကွန်ပျူတာကို အင်တာနက်နှင့် ချိတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကွန်ယက်ထဲကို ဝင်ကြည့်သည်။ ဘတ်အတွက် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်နေသလို။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်း။ ဘတ်သည် ကွန်ပျူတာကွန်ယက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုနေစဉ် ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် စာသားတစ်ခုပေါ်လာသည်။

“သားသမီးမွေးစားခြင်း”

ဘတ်က ကွန်ပျူတာခလုတ်ကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက်သည်။

စင်စစ် ဘတ်၏ခင်ပွန်း အဲရစ်မှာ မွေးစားသားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မွေးစားမိဘများဖြစ်သော မာဂီနှင့် တွမ်ဝီလျံတို့၏ မေတ္တာရိပ်မြုံတွင် အဲရစ်တစ်ယောက် ခိုလှုံကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ မွေးစားမိဘတွေက အဲရစ်၏အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်မထားခဲ့။ အဲရစ်တစ်ယောက် အားမငယ်စေရန်၊ ဘဝကို ကြံ့ကြံ့ခံရင်ဆိုင်နိုင်စေရန် စဉ်ဆက်မပြတ် တွန်းအားပေးခဲ့သည်။ အဲရစ်၏နာမည်ရင်းကိုပင် ပြောပြခဲ့သေးသည်။

“ဒိုနယ် ဝိန်း ရိုက်” တဲ့။

နှစ်စဉ် သူ့မွေးနေ့သို့ရောက်လေတိုင်း အဲရစ်သည် မိခင်ကို သတိရတတ်သည်။ “မေမေလည်း ငါ့ကို သတိရနေမှာပဲလေ” ဟု သူ့တွေး မိတတ်သည်။ ပြီးနောက် သူ့အာရုံသည် အဖြေမထွက်နိုင်သော မေးခွန်း များဆီတွင်သာ ကျက်စားလေတော့သည်။

“မေမေဘယ်သူလဲ”

“မေမေဘယ်မှာလဲ”

“ဒီတစ်သက်မှာ မေမေနဲ့ တွေ့နိုင်ဦးမှာလား”

အဲရစ်နှင့် ဘတ်တို့၏ အိမ်ထောင်သက်တမ်းသည် (၁၄) နှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် မွေးနေ့ချိန်ရောက်တိုင်း အဲရစ်သည် ဤအတွေးမျိုးကို တွေးနေဆဲ။ ဘတ်သည် ခင်ပွန်းအဲရစ်၏ခံစားမှုကို နားလည်ပေးရှာသည်။ အထူးသဖြင့် ရင်သွေးလေးတွေ မွေးဖွားချိန်တွင် ပို၍နားလည်လာရသည်။ ပို၍ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘတ်သည် ခင်ပွန်းသည်၏ မိခင် ရင်းကို ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဤရှာပုံတော်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘတ်၏မိခင်ကက်သရင်းသည် လည်း အစွမ်းကုန် အားထုတ်ခဲ့သည်။ သတင်းအချက်အလက် စုံစုံလင် လင်ရရှိနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သတင်းအချက်အလက်အချို့တော့ ရပါသည်။ သို့သော် ဟိုတစ်စ၊ သည်တစ်စ။ မပြည့်စုံ။ ရှာပုံတော်အတွက် အားကိုးအားထားပြုရလောက်အောင် မသေချာ။

ပထမဦးဆုံးသော အချက်အလက်ကို ဗာဂျီးနီးယားပြို့ ကလေး သူငယ်စောင့်ရှောက်ရေးအသင်းမှ ရသည်။ အဲရစ်၏မိခင်အကြောင်း၊ အောက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ရေးထားသည်။

“မိခင်ရင်းဖြစ်သူသည် ကလေးတို့ မွေးစားရန် ပေးအပ် ပြီးဖြစ်သော်လည်း အထူးပင် ဝမ်းနည်းကြေတွဲလျှာ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်

အောင်စည်နေ့မျိုးစာအုပ်တိုက်

မိခင်သည် ကလေးကို မွေးစားမိဘများလက်သို့ မအပ်မီအချိန်
ထိ ကလေးကို အထူးဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ မိခင်၏အသက်မှာ (၁၇)
နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ ဗာဂျီးနီးယားရှိ ဆင်ခြေဖုံးမြို့ငယ်လေးတစ်မြို့တွင်
နေထိုင်သည်။”

ထိုမှတ်တမ်းအရ ဆက်လက်သိရှိရသည်မှာ အဲရစ်၏ ဘိုးဘွား
များအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးများအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ပါရှိ
သည်။

“မိခင်တွင် မောင်အရင်းသုံးယောက် ရှိသည်။ ကလေး
ကို မွေးစားရန် ပေးလိုက်ချိန်တွင် ကလေး၏အဘိုးမှာ (၅၀)
နှစ်၊ အဘွားမှာ (၄၇) နှစ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ အဘွားသည် စာအိတ်
တုမ္မဏီတစ်ခုတွင် စာရေးမလုပ်သည်။”

သတင်းက သည်မျှသာ။ အဲရစ်၏ မိခင်ရှာပုံတော်။ ဘတ်
အတွက် ယောက္ခမရှာပုံတော်သည် ရှေ့မတိုးသာ၊ နောက်မဆုတ်သာ
ဖြစ်နေရပြီ။ စိတ်အားထက်သန်သော ဘတ်ကား အစွမ်းကုန် ကြိုးစား
တော့မည်။ သို့နှင့် ရှာဖွေနည်းအသစ်တစ်ခုကို အကြံရလာတော့၏။

ဘတ် အလုပ်များနေသည်။ ကွန်ပျူတာအင်တာနက်ကို သုံးတော့
မည်။ ချက်ချင်းပင် အကူအညီတောင်းစာများကို ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

မွေးစားအမည်။ ။ ဇိုနယ်၊ ဝိန်း၊ ရိုက်

- ၁၉၆၀၊ ဩဂုတ်(၁၄) တွင် ဝါရှင်တန်ဒီစီတွင် မွေးဖွား
- ဗာဂျီးနီးယား ကလေးသူငယ်စောင့်ရှောက်ရေးအသင်း
မှတစ်ဆင့် ရစ်ချ်မွန်မြို့မှ မာဂီနှင့် တွမ်ဝီလျံ ဇနီး
မောင်နှံတို့က မွေးစားခဲ့ . . .

. . . စသည်ဖြင့်။

အောင်ဇော်နုမိုးစာအုပ်တိုက်

နောက်တစ်နေ့တွင်ကား ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ဘတ်
အတွက် သတင်းအချက်အလက်တစ်ခုက ကြိုလင့်နေလေသည်။

**“အချက်အလက်က ဒီလောက်ပဲလား၊ သိထားသမျှ ပို့ပေး
ပါ။”**

ဆက်သွယ်လာသူမှာ ဘာဘရာ လီယိုနတ်ဆိုသူ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဘာဘရာသည် ဤလိုကိစ္စမျိုးတွင် အတွေ့အကြုံ
ကြွယ်ဝသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ မွေးစားကလေး စုစုပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ကို
မိခင်ရင်းများနှင့် ဆက်သွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ဘတ်သည် အားတက်လာသည်။ သူသိထားသမျှ အချက်အလက်
တို့ကို ဘာဘရာထံသို့ အင်တာနက်မှ ပို့လိုက်သည်။ မွန်းလွဲပိုင်းတွင်
ဘာဘရာထံမှ ပြန်ကြားချက်ကို လက်ခံရရှိသည်။

**“အားကိုးလောက်သော သတင်းအချက်အလက်တစ်ခုရ
ထား၊ ဆင်ခြေစုံ၊ မြို့ဝယ်လေးတစ်မြို့တွင် စာအိတ်ကုမ္ပဏီတစ်ခု
ရှိခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၊ အဲဒါမိခင် နေထိုင်သည့် အရပ်ဖြစ်နိုင်။”**

နောက်နှစ်ပတ်အတွင်းတွင်လည်း ဘာဘရာနှင့် ဘတ်သည်
အင်တာနက်မှ အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့။ ဘာဘရာထံမှ အကြံကောင်း
ညွှန်ကောင်းတွေအပြင် အားပေးတိုက်တွန်းမှုကိုလည်း ဘတ်ရရှိခဲ့သည်။

“လက်မြောက်အနှုံးမပေးလိုက်နဲ့ (Don't give up.)” တဲ့။

“ဖြစ်လာမှာပါ (This will happen.)” တဲ့။

ဘတ်၏ ကျလုလု စိတ်ဓာတ်တွေ မြင့်တက်လာပြန်သည်။

ဘာဘရာ၏ အကြံပေးချက်တွေက ဖြစ်နိုင်သည်။ အဲဒါတို့
ဘိုးဘွားများ နေထိုင်ရာကို တွေ့ပါက အဲဒါမိခင်ကို ခြေရာခံမိနိုင်
သည် မဟုတ်လား။ ထို့ပြင် ဘာဘရာက သူတို့ကို ကွန်ဂရက်စာကြည့်

အောင်စည်နေ့မျိုးစာအုပ်တိုက်

တိုက်သို့သွား၍ မြို့တော်လမ်းညွှန်စာအုပ်များကို ကြည့်ရန်လည်း အကြံပေးထားသေးသည်။ မြို့တော်လမ်းညွှန်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ မြို့ကြီး၊ မြို့ငယ် အသီးသီးတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော လူအသီးသီး၏ အလုပ်အကိုင်၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေး စသည်တို့ကို နှစ်အလိုက် ဖော်ပြထားသည်။ ဘာဘရာက ရစ်ချ်မွန်နှင့် ရိုအန်နော့မြို့နှစ်မြို့ကို ဦးစားပေးကြည့်ရန် အကြံပေး၏။

မေလ (၁၃) ရက်။ စနေနေ့။

ဘတ်နှင့် အဲရစ်တို့သည် ဝါရှင်တန်မြို့တော်သို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကွန်ဂရက်စာကြည့်တိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ရည်ညွှန်းစာအုပ်စားပွဲရှေ့သို့ သူတို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဘတ်က တာဝန်ရှိသူကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ရစ်ချ်မွန်နဲ့ ရိုအန်နော့မြို့တွေ လမ်းညွှန်ပါတဲ့စာအုပ်ပေးပါရှင်၊ ၁၉၈၅ ကနေ ၁၉၆၂ ခုနှစ်အထိပါ။”

စာအုပ်ထူကြီးတွေ ရောက်လာသည်။ အတွဲလိုက်၊ အစဉ်လိုက်ရှာကြသည်။

“ရိုက်ဆိုတဲ့အမည်တွေ ထောင်သောင်းချီရှိနိုင်တာပဲ မိန်းမရာ၊ ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ရှာသလိုများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ ဆုံးပဲ မဆုံးနိုင်တော့ဘူးကွာ”

အဲရစ်က အားလျော့စွာ ဆိုလေသည်။ အချိန်တွေ များစွာကုန်ဆုံးပြီးနောက် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွက် ရစ်ချ်မွန်မြို့ လမ်းညွှန်စာအုပ်သို့

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

ရောက်လာသည်။ အဲရစ်သည် စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်သည်။

“လီလီယန် ဒဗလျူ ရိုက်

စာရေးမ

ဗူးပလက်စာအိတ်ကုမ္ပဏီ

ဆင်းစတွန်မြို့”

“ဟေ့ . . . ဆင်းစတွန်ဆိုတာ ရစ်ချ်မွန်မြို့နားမှာ မဟုတ်လား”
အဲရစ်က ဘတ်အား မေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတော့ ဒီသတင်းနဲ့ ကြိုးစားလိုက်ရရင် ရှင့်
မေမေကို တွေ့ပြုထင်တာပဲ၊ နောက်ထပ် ဘာတွေနိုင်မှာလဲ၊ ရှာကြည့်
ပါဦး”

ဘတ်နှင့် အဲရစ်တို့သည် ကြိုးစားပမ်းစား ထပ်ရှာသည်။ နောက်ထပ် ထူးခြားမှုမတွေ့ရ။

“ဒါလောက်ပဲ ထင်ပါတယ်ကွာ”

အဲရစ်သည် စာအုပ်ကို ပိတ်မည်လုပ်စဉ် သူ့မျက်လုံးများသည် အမည်တစ်ခုဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားပြန်သည်။

“ပယ်ရီရိုက် (ဂျူနီယာ)

ဆင်းစတွန်မြို့” တဲ့။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကွင်းစ ကွင်းပိတ်ထဲမှာ ဖော်ပြထားသော စကားလုံးများကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ဇနီးသည်အမည်-လီလီယန် ဒဗလျူရိုက်” တဲ့။

အချက်အလက်အချို့တော့ ရလာပြီ။ သို့သော် လုပ်ငန်းသည် ယခုမှ ကကြီးရေက အစသာဖြစ်၏။ ရရှိလာသော လိပ်စာမှ အမည်

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

များသည် အဲရစ်တိုဘိုးဘွားများ ဟုတ်မဟုတ် အသက်ကို တွက်စစ်ရဦးမည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဘတ်သည် ချက်ချင်းပင် ဘာဘရာနှင့် ဆက်သွယ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် ဘာဘရာ ရှိမနေပါ။ မှာထားစရာ ရှိသည်များကို မှာကြားရန် သူ့လက်ထောက်က ပြန်ကြားသည်။

“ဘတ်က အဲရစ်မိသားစု၏ မှတ်တမ်းကို ဘာဘရာထံ ပို့ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အဘွားက (၄၇) နှစ်၊ အဘိုးက (၅၁) နှစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းညွှန်စာအုပ်မှ ရခဲ့သော လိပ်စာတွင် အသက်များ ဖော်ပြမထားကြောင်း၊ အသက်ကို စစ်နိုင်ရန် အကြောင်းပြန်စေလိုကြောင်း”

ဖြေကြားလိုက်သည်။

“နာမည်တွေကို ပြောပါ။ မကြာခင်မှာ အကြောင်းပြန်ပါမယ်” တစ်ဖက်မှ ပြန်ကြားသည်။ စေတနာ့ဝန်ထမ်းသည် သေစာရင်းမှတ်တမ်း စီ. ဒီ. ချွမ်များကို ဖွင့်၍ကြည့်နေသည်။ အချိန်ကုန်တွေ အများကြီးသက်သာနေသည်။ “ခုလိုဆိုတော့လည်း မြန်သားပဲ” ဟု ဘတ်တွေ့နေမိသည်။

မကြာမီ သတင်းပြန်ကြားချက် ရောက်လာသည်။

“လီလီယန်ရိုက်၊ ၁၉၀၃၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်နေ့ဖွား၊ ၁၉၈၉၊ ဩဂုတ်လတွင် ကွယ်လွန်၊ ပယ်ရီရိုက် (ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပါ)” ဝဲ။

ဘတ်သည် အဲရစ်၏မွေးဖွားနှစ် ၁၉၆၀ မှ အဘွားလီလီယန်၏ မွေးနှစ် ၁၉၁၃ ကို နုတ်လိုက်သည်။ (၄၇)။ ကွက်တီး၊ ကိုက်ပြီ။ မှတ်တမ်းများအရ အဲရစ်မွေးဖွားချိန်တွင် အဘွားလီလီယန်မှာ (၄၇) နှစ် ရှိသည်ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်လား။

“အဲရစ်ရေ၊ သေချာပြီဟေ့၊ သူပဲဖြစ်မှာပါ”

ဘတ်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ထိုညက အကြောင်းစုံကို ဘာဘရာထံသို့ အီးမေးလ်ပို့သည်။ ဘာဘရာထံမှ အကြောင်းပြန်သည်။

“ဒီသတင်းကို အခြေခံပြီး ဆက်လုပ်မယ် ဘတ်ရေ၊ ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို မိအောင်ဖမ်းပေတော့၊ ကိုယ့်ဆီမှာ ၁၉၈၉ ကထုတ်တဲ့ ရစ်ချ်မွန်က သတင်းစာမိတ္တူတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ လီလီယန်ရဲ့ မျိုးဆက် သတင်းတွေ ရမလား၊ ရှာကြည့်မယ်”

နောက်နေ့မှစ၍ ဘတ်သည် ရရှိလာသော အချက်အလက်များ ကို မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ရေးသွင်းသည်။

“အင်း . . . ဒီညတော့ အဲရစ်မေမေဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဘတ် တွေးနေမိသည်။ အင်တာနက်မှ အဆက်အသွယ်ကိုလည်း မပြတ်ပြုလုပ်၏။ မထူးခြားပါ။ သတင်းသည် လက်ရှိတွေ့ရှိချက်တွင်ပင် ကျောက်ချရပ်နားနေလေပြီ။

တနင်္လာနေ့ည။

ဘတ်သည် ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ”

ဘတ်က ရုတ်တရက် အော်လိုက်သည်။

သို့သော် သူထင်သလို မဟုတ်ပါ။ ဘာဘရာ၏ အီးမေးလ်။

မထူးခြား။

ကောင်စည်နေ့နံနက်စာအုပ်တိုက်

“ကိုယ်တိုင် ရစ်ချ်မွန်စာကြည့်တိုက်သို့သွား၍ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ထုတ် သတင်းစာတွေကို ကြည့်ပြီးပြီ၊ လီလီယန်ရိုက်နှင့်ပတ်သက်၍ ထူးခြားချက်မတွေ့ရ” တဲ့။

နောက်နေ့တွင် သတင်းပို့ပြန်သည်။

“ဘတ်ရေ၊ လီလီယန်ရဲ့ နာရေးကြော်ငြာလေးတောင် ရှာလို့ မတွေ့၊ အစက ပြန်လုပ်ကြရမလို့ ဖြစ်နေပြီ” တဲ့။

ဘတ်တစ်ယောက် စိတ်ပျက်စပြုလာပြီ။ ထိုစဉ် အင်တာနက်မှ အကြံပေးသူတစ်ယောက်၏ အကြံပေးချက်တစ်ခုကို ရရှိခဲ့ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားရမယ့် အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်။ အိမ်ရှေ့တံခါးက ဝင်လို့မရရင် ပြတင်းပေါက်က ကျော်ဝင်ပါလား။ ခင်ဗျားတို့ဟာ လီလီယန်ဆိုတဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေ တယ်။ ပယ်ရီဆိုတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း ကျော်ကြည့်ပါဦး” တဲ့။

အဲရစ်က အားတက်စွာ ပြောလေသည်။

“တို့ လုံးဝမတွေးမိသေးတဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲကွ။ မြို့တော်လမ်း ညွှန်မှာ ပယ်ရီရိုက် (ဂျူနီယာ) လို့ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ စိနီယာရိုက် တွေ ဘာတွေ ရှိဦးမယ်၊ သူတို့သားချင်းတွေရှိနိုင်တဲ့ ဆင်းစတွန်ကို ဆက် သွယ်ပြီး ရိုက်နာမည်ရှိတဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ရမယ်”

အဲရစ်အစား ဘတ်သည် အလုပ်များပြန်လေသည်။ ရိုက် . . . နောက်တစ်ယောက်တွေ့၍ ဆက်သွယ်ကြည့်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အဲရစ်ဝီလျံပါ ခင်ဗျာ၊ ရိုက်မိသားစုအကြောင်းကို လေ့လာနေသူပါ။ အထူးသဖြင့် သိလိုတာက ရိုက် ညီအစ်ကိုများနဲ့ပတ် သက်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးလေသည်။

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြေရတာ အလွန်လွယ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ညီအစ်ကိုဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးဗျာ”

ပြီးနောက် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။

“ဘတ်ရေ . . . မှောင်ထဲမှာ ဓားနဲ့ပိတ်ထိုးခံလိုက်ရသလိုပါပဲ ကွာ”

အဲရစ်က ညည်းလိုက်လေသည်။

ဆင်းစတွန်က ရိုက်တွေ ကုန်နေပြီ။ ရှာပုံတော်က မထူးခြား။ ထိုစဉ် ဘတ်၏မိခင် ကက်သရင်းဝင်လာသည်။ ဘတ်၏မျက်နှာက မကောင်းလှ။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ကက်သရင်း၏အမေးကို ဘတ်က ဝင်ဖြေသည်။

“ဒီလိုပါ မေမေရဲ့၊ ဆင်းစတွန်မှာ ရိုက်ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခု တွေ့လို့ အဲရစ်မိသားစုကို ပြန်တွေ့ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာနေတာ၊ ခုတော့ ဒီလူ့ဆီမှာပဲ လမ်းစက ပျောက်သွားပြန်ပြီ”

ဘတ်၏စကားအဆုံးတွင် ကက်သရင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

“လက်မလျှောနဲ့ သမီး၊ လမ်းမဆုံးသေးဘူး၊ လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့ ပါလိမ့်မယ်၊ ရစ်ချ်မွန်မြို့ ကျန်သေးတယ်လေ၊ အဲရစ်ရဲ့မှတ်တမ်းထဲမှာ အဲရစ်ရဲ့မေမေမှာ အစ်ကိုသုံးယောက်ရှိတယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ် လား၊ အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေဟာ

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

ရစ်ချ်မွန်မှာ ရှိနိုင်သေးတယ်လို့ မေမေယူဆတယ်။ ဒီတော့ စာကြည့်တိုက်
 သွားပြီး ရစ်ချ်မွန်လမ်းညွှန်တွေ သွားကြည့်မယ်။ ရိုက်ပါတဲ့ လူအားလုံး
 ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်။ ရေကုန်ရေခန်းပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား သမီးရယ်”
 မကြာပါချေ။ ဘတ်နှင့် ကက်သရင်းသည် အိမ်ထဲမှ သုတ်သုတ်
 ပျာပျာနှင့် ထွက်သွားကြလေသည်။

ကက်သရင်းနှင့် ဘတ်တို့သည် ဖုန်းနံပါတ်များကို ကူးပြီးသည်
 နှင့် အိမ်သို့ အမြန်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဖြစ်နိုင်ချေအရှိ
 ဆုံးဟု သူတို့ယူဆရသည့် “ဒဗလ္လူပီရိုက်” ထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မနာမည် ဘတ်ဝီလျံပါရှင်၊ လီလီယန်နဲ့ ပယ်ရီရိုက်တွေရဲ့
 မျိုးဆက်တွေအကြောင်းကို သိချင်လို့ ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်ရတာပါရှင်”

တစ်ဖက်မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ ဖြေကြားသံကို ကြား
 ရသည်။

“အဲဒီနာမည်တွေလား၊ ငါ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ အဲဒါ
 ငါ့ရဲ့ယောက္ခမတွေကဲ့၊ သိချင်တာ ပြောလေ”

ဘတ်သည် အံ့ဩနေလေသည်။ တစ်ဖက်မှ ဆက်ပြောနေသည်။

“ငါသိသလောက် ပြောပြမယ်၊ ငါ့နာမည်က အက်ဒရိုင်းရိုက်
 တဲ့၊ အဲဒီ လီလီယန်နဲ့ ပယ်ရီက ငါ့ယောက္ခမကြီးတွေ၊ ပယ်ရီနော် ပါရီ
 မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီပယ်ရီနဲ့ လီလီယန်တို့မှာ သားသမီးလေးယောက်ရှိတယ်၊
 အစဉ်အလိုက် ပြောပြမယ်၊ အကြီးဆုံးက ကင့်၊ ကင့်ရိုက်ပေါ့လေ၊ ငါ့ရဲ့
 ခဲအိုအကြီးဆုံး၊ ခုတော့ ဆုံးသွားရှာပြီ၊ သူ့အောက်က ဘော်ဘီ၊ ခုရှိသေး

တယ်၊ တို့ရဲ့အိမ်နားမှာ နေတယ်၊ ဘော်ဘီအောက်က နီးလ်၊ နီးလ်ရိုက် ပေါ့၊ အဲဒါ ငါ့ယောက်ျား၊ အဲ သူတို့မှာ ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ကာရိုးလ်တဲ့၊ ခု မက္ကင်နစ်ဗီးလ်အရပ်မှာ နေတယ်၊ ဘာသိချင်သေးလဲ ကွယ်”

ဘတ်သည် သိချင်တာ အနည်းငယ်မေးရင်း ဖုန်းအဆက်ပြတ် သွားသည်။ ဘတ်တွေးနေမိသည်။ ကာရိုးလ်။ ဟုတ်ပြီ . . . ကာရိုးလ်ဟာ အဲရစ်ရဲ့ အမေပဲ၊ သေချာပါတယ်။

ဘတ်သည် တုန်ယင်သော လက်ချောင်းများဖြင့် သူရရှိထား သော ကာရိုးလ်၏ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်နေမိသည်။ ရုတ်တရက်ပင် အဲရစ်က ဖုန်းခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ဘတ်ရယ်၊ မေမေဟာ သားတစ်ယောက်ကို မွေး စားဖို့ ပေးခဲ့ရတယ်၊ စွန့်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက် စကားပြောဖို့ အခက်အခဲ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်ကွဲ့။”

“ကဲ ဒါဆို ကျွန်မ ရှင့်ဦးကြီး ဘော်ဘီဆီကို အရင်ဆက်သွယ် ကြည့်မယ်လေ”

အဲရစ်က ခေါင်းညိတ်၍ တုံ့ပြန်သည်။ ဘတ်က ဘော်ဘီ၏ဖုန်း နံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘတ်ဝီလျံ၊ စကားပြောနေပါတယ်ရှင်၊ ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မတ ရိုက်မျိုးဆက်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သိချင်တာကလေးတွေ ရှိလို့ပါ၊ အင်း . . . ၁၉၆၀၊ ဩဂုတ်လလောက်က အဖြစ်အပျက်ကစပြီး ပြောရမယ် ထင်တယ်”

တစ်ဖက်မှ ဘော်ဘီရိုက်သည် စက္ကန့်အတော်ကြာအောင် ငြိမ် ဆိတ်နေလေသည်။ နောက်မှ . . .

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းရဲ့နာမည်လေး ပြောပါဦး”

“ဘတ်ဝီလံ့ပါရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းဟာ အဲဒီနေ့က ရိုက်မိသားစုက မွေးစားဖို့ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ကလေးပါ။ သူ့အမေနာမည်က ကာရိုးလ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလားရှင်”

“ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သတိထား၍ ခပ်လုံးလုံး ဖြေလိုက်သည့် အဖြေမှန်း ဘတ်သိပါသည်။

“ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မတို့က ဒုက္ခပေးမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့သားက သူ့အမေနဲ့ သိပ်စကားပြောချင်နေလို့ပါ။ ဒီတော့ ဦးရဲ့ညီမက စကားပြောခွင့်ပေး၊ မပေးဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိချင်လို့ပါ”

ဘော်ဘီရိုက်က ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပင် ပြန်ဖြေသည်။

“အင်း . . . ဒါကတော့ ဦးလည်း တထစ်ချတော့ မပြောနိုင်ဘူးကွယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒါက အမေနဲ့သားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ . . . သမီးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်လေး တဆိတ်လောက်ပေးခဲ့ပါ။ ဦး . . . ညီမလေးကို ပြောပြပြီး အကျိုးအကြောင်း သိရတာနဲ့ သမီးတို့ဆီကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပေးပါမယ်၊ စိတ်ချနော် . . . သမီး”

ဘော်ဘီရိုက် ဖုန်းချလိုက်လေသည်။

ဘတ်သည် အဲရစ်ကို တအားဖက်ထားသည်။ “မေမေ့ကို တွေ့ပြီ” ဟုလည်း အော်လိုက်သေးသည်။

“အင်း . . . မေမေဟာ ကိုယ့်ကို စကားပြောချင်ပါ့မလား . . . ဟင်”

အဲရစ်က စိုးရိမ်နေလေသည်။ ထိုအချိန် ဖုန်းမြည်လာသည်။
အဲရစ်သွားကိုင်သည်။ တစ်ဖက်မှ အသံကို ကြားရသည်။

“ဟဲလို . . . ဘော်ဘီစကားပြောနေပါတယ်၊ ငါတော့ ကာနိုးလ်
ကို ပြောပြလိုက်ပြီကွ၊ သူ အရမ်းဝမ်းသာနေတယ်၊ ငိုလည်း ငိုနေတယ်၊
ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့မယ်တဲ့၊ ဟော . . . ဟော . . . လာနေပြီ အဲရစ်ရေ၊
ခဏလေးတော့ စောင့်ပေးနော်”

“ဟား . . . ကျွန်တော်တော့ သိပ်ပျော်တာပဲ ဦးကြီးရေ”

အဲရစ်၏ နှလုံးခုန်သံသည် ဒိတ်ဒိတ်မြည်နေလေသည်။ အဲရစ်
နှင့် ဘော်ဘီတို့သည် သူတို့၏ လက်ရှိအခြေအနေကို အပြန်အလှန် ပြော
မဆုံးဖြတ်နေကြသည်။ နေမှု၊ ထိုင်မှု၊ သာရေး၊ နာရေး၊ ကလေးတွေ ဘယ်
လောက်ကြီးပြီလဲ၊ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ၊ ဘာလုပ်လဲ၊ အလုပ်အကိုင်ကောင်း
ရဲ့လား။ စကားတွေ မောင်ဖွဲ့နေကြသည်မှာ မိနစ် ၂၀ ခန့် ကြာသွား
လေသည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့၊ မင်းအမေလာနေပြီ၊ စကားပြောလိုက်ပါဦး။
ဒါနဲ့ . . . မင်းဘက်က အိုကေရဲ့လားဟေ့”

“အိုကေပါတယ် . . . ဦးကြီးရဲ့”

အဲရစ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဟဲလို”

မိခင် ကာနိုးလ်၏အသံ။ စိတ်လှုပ်ရှား၍ တုန်ယင်နေလေသည်။

“မေမေ”

အဲရစ်၏အသံ။

“မေမေ . . . ဝမ်းနည်းလိုက်တာ သားရယ်”

မေမေသည် ငိုရွှိုက်နေလေသည်။

အောင်စည်နေဖို့စာအုပ်တိုက်

“မေမေ . . . တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး သားရယ်၊ သားလေး ဘာသိချင်လဲမေး၊ မေမေ ဖြေပါ့မယ်၊ ကဲ . . . သား ဘာမေးစရာရှိလဲ”

“ဘာမှ မေးစရာမရှိပါဘူး မေမေရယ်၊ မေမေနဲ့ စကားပြောရတာကိုပဲ သားဝမ်းသာလှပါပြီ”

မိခင်သည် သားကို အထပ်ထပ် ရှင်းပြနေသည်။ ဘဝတစ်သက်တာတွင် သားကို စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းလောက် ခံစားရသည့်အရာမရှိကြောင်း၊ နာကျင်မဆုံးဖြစ်ရကြောင်း၊ ထိုစဉ်က မိသားစု၏အခြေအနေသည် အကျပ်တည်းဆုံးကာလသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း၊ သားလေး မဆင်းရဲစေလို၍ စွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အဲရစ်သည် မိခင်ထံသို့ နှင်းဆီပန်း ဒါဇင်များစွာပါသည့် ပန်းစည်းတစ်စည်းကို ပို့လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိခင်သည် အသက် (၅၂) နှစ် ပြည့်လုလုဖြစ်နေပြီ။ ထိုပန်းလက်ဆောင်သည်ကား မိခင်တစ်ယောက်အဖို့ အသက် (၃၄) နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သည့် သားထံမှ ပထမဆုံးရဖူးသော လက်ဆောင်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ပန်းလက်ဆောင်နှင့်အတူ စာတိုလေးတစ်စောင်ပါ ပါလာခဲ့လေသည်။

“မေမေရေ

အချိန်တွေ နှောင်းပြီးမှ ပေးနိုင်တဲ့ အပေနေ့လက်ဆောင်ပါ မေမေ၊ မေမေ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း မေမေ့ကို တွေ့ရတာပဲ မေမေ၊ သား ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ရပါတယ် မေမေ”

အဲရစ်၏မိခင်ကြီး ကာရိုးလ်တွင် အဲရစ်အပြင် သားသမီးငါးယောက် ရှိလေသည်။ မြေးက ခြောက်ယောက်။ ယခု သူတို့သည် အဲရစ်တို့အိမ်မှ ၂ နာရီသာသွားရသော နေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ အားလပ်သော ရက်များတွင် မိသားစုနှစ်စုသည် ပျော်ရွှင်စွာ အလည်အပတ် ထွက်ကြသည်။ အလွန်ချစ်ခင်ကြလေသည်။

အဲရစ်နှင့် ပြန်တွေ့ရခြင်းကို မေမေကာရိုးလ်က ဤသို့ ပြောပြခဲ့လေသည်။

“မေမေနှလုံးသားပေါ်မှာ ဖိထားတဲ့ ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခုကို ဖယ်ပစ်လိုက်သလိုပါပဲကွယ်” တဲ့။

မူရင်း။ ။ Dave Shielett ၏ A Mum From CYBERSPACE
1999, July, Reader's Digest

ဘွားဘွားဆိုစီ

အက်ဒီ ရောက်လာတာဟာလေ တို့များအတွက် အမှောင်ကမ္ဘာ
ထဲက နေမင်းကြီး ထွက်လာသလိုပဲကွယ်။

ဘွားဘွားလိုဖီ

ကားလေးသည် တာနောင်းမြို့ဆီသို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးလျက်ရှိလေသည်။ ပိုလန်နိုင်ငံ၏ စိမ်းမြေမြလယ်ကွင်းတို့သည် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်မို့ ယာထဲတွင် တကုန်းကုန်းနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြသော ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသည့် ယောက်ျားမိန်းမများကို မြင်နေရသည်။

တက္ကစီဒရိုင်ဘာ အန်ဒီသည် ကားမောင်းရင်း စတားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လျက်ရှိ၏။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောဖော် တစ်ယောက်ခုသည် အတွင်းပျော်နေပုံရလေသည်။

“ဒါနဲ့ . . . နေပါဦးဗျ၊ တာနောင်းကို အစ်ဝေ ဘာဘွားချစ်မှာလဲ”

“ဆိုဖီ စကော့ဇင်ကာဆိုတဲ့ ဘွားဘွားတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့”

အောင်စည်နေ့မှူးစာအုပ်တိုက်

ပါရှင်”

ကျွန်မက စုတ်ပြနေပြီဖြစ်သည့် စာအိတ်တစ်ခုကို သူ့ဆီလှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲဒီမှာ သူ့လိပ်စာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လာသာလာရတာပါ။ ဘွားဘွားက လူ့လောကမှာ ရှိမှရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး”

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဤပိုလန်နိုင်ငံခရီးစဉ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဘွားဘွားဆိုဖီကို ရှာရန်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအတွက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးစဉ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်-နှစ်ခန့်က ကျွန်မမှာ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးသွားပါသည်။ စိတ်သောကဝေဒနာကို ကုစားရန်အတွက် အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံများသို့ ခရီးထွက်ရန် ယောက်မဖြစ်သူက အကြံပေးပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို မေမေ့ကို ပြောပြသောအခါ မေမေ့မျက်လုံးများသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အရောင်တောက်လာပါသည်။

“ဒါဆို သမီးရယ်၊ ဘွားဘွားဆိုဖီကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်ခဲ့ပါလားကွယ်”

“ကြိုးစားကြည့်ပါမည်” ဟူသော ကတိတစ်ခုကို ကျွန်မက မေမေ့ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဘွားဘွားဆိုဖီကို တွေ့ရမည်ဟု ကျွန်မလုံးဝထင်မထားပါ။

ဘွားဘွားဆိုဖီအကြောင်းကို ပြောရပါဦးမည်။ ဆိုဖီသည် ပိုလန်နိုင်ငံ ကရာကောင်းမြို့မှ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အမေရိ

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

ကန်နိုင်ငံ နယူးဂျာစီပြည်နယ်၊ ဆမ်းမစ်မြို့ရှိ ကျွန်မတို့ဘိုးဘွားများအိမ်
သို့ ၁၉၁၆ ခုနှစ်က ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏မေမေကို
ထိန်းကျောင်းပေးရန် ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မေမေမှာ
သုံးလေးလအရွယ် ကလေးငယ်မျှသာဖြစ်၍ ဆိုဖီမှာ (၂၁) နှစ် ခွဲပေပြီ။

ဆိုဖီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်လေးပင် ဖြစ်၏။
အညိုနုရောင်ဆံပင်များကို ဆံစုလေးအဖြစ် စည်းနှောင်ထားပါသည်။
သူမ၏အပြုံးမှာ ချိုမြနုေပါသည်။ တစ်ခါပြုံးရုံနှင့် လူတိုင်းစွဲသွားနိုင်သည့်
အပြုံးမျိုး။

မေမေငယ်စဉ်က အလွန်ချူချာသည်။ ဆိုဖီမှာ မေမေအိပ်ရာ
ဘေးမှ မခွာရတော့။ အဖျားကျအောင် ပြုစုရလေသည်။ မေမေ နေကောင်း
လာသောအခါ ဆိုဖီနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ လက်တွန်းလှည်းလေး
နှင့် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်လည်ကြသည်။

နေ့လည်ခင်းများကား မေမေ၏ ခဏတာ အိပ်စက်ချိန်ဖြစ်
သည်။ ဆိုဖီက မေမေကိုချီပိုးကာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ သွင်းရသည်။ သို့သော်
မေမေကား မအိပ်ပါ။ လူလစ်သည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်မှ အသာလျှောဆင်း
သည်။ ဘွားဘွားအခန်းဘေးသို့ ရောက်သောအခါ ဘွားဘွားမကြားစေ
ရန် ခြေကိုဖော့နင်းသည်။ ပြီးနောက် ဆိုဖီအခန်းဆီသို့ ရောက်သွားတတ်
လေသည်။

ဆိုဖီသည် စက်ချုပ်ရင်း မေမေကို ပုံပြောပြတတ်သည်။ မေမေ
က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကစားရင်း ပုံနားထောင်သည်။ ဆိုဖီပြောပြသော
အကြောင်းအရာများမှာ ပိုလန်နိုင်ငံအကြောင်း ပုံဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။

အားအားလပ်လပ်ရှိသော အချိန်များတွင် ဆိုဖီက မေမေအတွက်
ကုတ်အင်္ကျီလေးများ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီများ၊ ပိုးသားလည်စည်းလှလှ

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

လေးများ ချုပ်ပေးတတ်လေသည်။

“ခရစ်စမတ် အကြိုနေ့တွင်ဆိုရင် မေမေ့အခန်းကို ဆိုဖို့ဟာ အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်လောက် ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ မေမေ့ကို လက်ဆောင်တွေ အများကြီးပေးတယ်”

မေမေက ကျွန်မကို မှတ်မှတ်ရရ ပြန်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤ အရာများသည် ဆိုဖို့နှင့်ပတ်သက်၍ ကြည်နူးစရာကောင်းသော အမှတ် တရများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းသော မမေ့ နိုင်စရာများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီတုန်းက မေမေဟာ ခုနစ်နှစ်သမီးလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ တစ်နေ့ မေမေ ကျောင်းကပြန်လာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သမီးဘွားဘွား နဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုဖို့ဟာ စာတစ်စောင် ကို ကိုင်ပြီး အခန်းထဲကို ငိုယိုဝင်လာတယ်၊ ဆိုဖို့အဖေက အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ဆိုဖို့ကို ပြန်မှာတယ်တဲ့၊ သူ့အဖေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက် ဆိုဖို့ရှိမှ ဖြစ်မယ်တဲ့”

ဝမ်းနည်းစရာဇာတ်လမ်းကို မေမေက ဆက်ပြန်သည်။

“နောက်သုံးလေးရက်ကြာတော့ မေမေတို့အားလုံး ဆိုဖို့ကို ကား နဲ့ သင်္ဘောဆိပ် လိုက်ပို့ကြတယ်၊ ခွေးကလေး ဘတ်ဒီတောင် ပါလာသေး တယ်၊ မေမေကတော့ ဆိုဖို့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထိုင်လို့၊ မေမေတို့အားလုံးဟာ နယူးယောက်သင်္ဘောဆိပ်ထိ တစ်လမ်းလုံး ငိုလာခဲ့ကြတယ်၊ ဟိုရောက် တော့ ဆိုဖို့က သင်္ဘောပေါ်ကို တက်သွားတာပေါ့၊ သင်္ဘောဥဩဆွဲတော့ ဆိုဖို့ဟာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ကနေ လက်ငှေ့ယမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တယ်၊ သင်္ဘောက တဖြည်းဖြည်း ခုတ်မောင်းသွားတယ်၊ ဝေးဝေးသွားတယ်၊ မေမေတို့ဟာ ဘောတံတားပေါ်မှာ လက်တွေ့ကို ငှေ့ယမ်းပြီး ငိုယိုကျန်

ရစ်ခဲ့ရတာပေါ့ သမီးရယ်”

ကျွန်မ၏အမေသည် ဤအကြောင်းကို ပြောနေချိန်တွင် မျက်ရည်
မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“မေမေတို့က သူပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာလေ”

လပေါင်းများစွာကြာသည်ထိ ဆိုဖီ၏သတင်းကို မကြားရပါ။

“ဆိုဖီက မေမေနဲ့ သမီးရဲ့ဒေါ်လေးကို ‘တို့ဆိုဖီဟာ သမုဒ္ဒရာ
ပေါ်မှာရှိတယ်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ပိုလန်လို ဆိုပြခဲ့ကြတယ်။ ဆိုဖီမရှိတော့
မေမေတို့က ‘တို့ဆိုဖီကို ပြန်ခေါ်ပေး’ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုခဲ့ကြတယ်”

နောက်ဆုံးတွင်ကား ဆိုဖီဆီမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာပါ
တော့သည်။ ၎င်းလေကြောင်းစာသည် မေမေတို့၏အသည်းကို ကွဲကြေ
စေခဲ့သည်။ ဆိုဖီ၏စာထဲတွင် “သူသည် ကရာကောင်းမြို့သို့ ကောင်း
မွန်စွာ ရောက်ရှိကြောင်း၊ ဘူတာရုံတွင် သူ့ဖခင်က လာကြိုနေကြောင်း၊
ဖခင်မှာ နေကောင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဖခင်နှင့်အတူ လူငယ်တစ်ယောက်
ပါလာကြောင်း၊ ၎င်းလူငယ်မှာ ဆိုဖီနှင့် လက်ထပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
လူငယ်က ဆိုဖီဓာတ်ပုံကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဆိုဖီကို သဘောကျသွား
ကြောင်း၊ လူငယ်က ဆိုဖီ၏ဖခင်အား ‘ဦးရဲ့သမီးကို အမြန်ပြန်ခေါ်ပေး
ပါ။ ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါရစေ၊ ဦးတို့ကို လိုလေသေးမရှိ ကျွန်တော်
ထားပေးပါမယ်’ ဟုပြောကြောင်း၊ ဆိုဖီအဖေက သဘောတူကြောင်း”
စသည်တို့ကို ရေးသားထားလေသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်ကား မေမေ၊ ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားတို့သည်
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ဆိုဖီအကြောင်းကို သိုးသိုးသန့်သန့်မျှပင်
မကြားရတော့ပါ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင်ကား ဆိုဖီထံမှ စာတစ်
စောင်ကို လက်ခံရရှိခဲ့လေသည်။ စာထဲတွင် “ဆိုဖီ၏ယောက်ျားသည်

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

စစ်အတွင်းက အငတ်ငတ်၊ အပြတ်ပြတ်နှင့် သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း၊ ယခု ဆိုဖို့မှာ ကလေးသုံးယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကလေးများသည်လည်း မဝရေစာမျှသာ စားသောက်နေရကြောင်း” ပါရှိခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်မ၏ဘိုးဘွားများသည် ဆိုဖို့ထံသို့ ပစ္စည်းပစ္စယများ ကို ထုပ်ပိုးပြီး မှန်မှန်ပို့ပေးလေတော့သည်။ ဆိုဖို့သည် ၎င်းပစ္စည်းများကို လက်ခံရရှိသောအခါ အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ရကြောင်းကို ပြန်စာများ ရေးပို့ပါသည်။ သို့သော် ရောက်လာသော စာများမှာ တိုနန့်နန့်သာ ဖြစ်နေ ပေတော့သည်။ ကွန်မြူနစ်အစိုးရက ဆင်ဆာဖြတ်ပစ်၍ဖြစ်၏။ ပို့လိုက် သော ပစ္စည်းအားလုံးကိုလည်း စုံစေ့အောင်မရရှိဟု သိရပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်ကမူ ဆိုဖို့ထံမှ “အိစတာ ပွဲတော်အထိမ်းအမှတ်” ကတ်လေးတစ်ခု လက်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။

ကတ်ပေါ်တွင် “ဤနှစ်များတွင် သူမတို့မိသားစုသည် များစွာ ဖျော်ရွှင်၍ စိတ်ချမ်းသာရကြောင်း” ပါရှိပါသည်။ မေမေတို့မှာ ထိုစာတို လေးကိုဖတ်ရင်း ဝမ်းသာကြည်နူး ဖြစ်ရပါသည်။ ဆိုဖို့ထံသို့ ပစ္စည်းများ ပို့ပြန်သည်။ ဆိုဖို့၏ အဆစ်အမြစ်ကိုက်ရောဂါအတွက် အက်စ်ပရင် ဆေးပြားများ၊ အိမ်သာသုံးစက္ကူများ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်စည်သွတ်ဘူးများ၊ စပျစ်သီးခြောက်များ၊ ဆပ်ပြာနှင့် သကြားလုံးများ စသည်တို့ ဖြစ်၏။ ဆိုဖို့သည် ဤပစ္စည်းအားလုံးကို စုံစေ့အောင် လက်ခံရရှိကြောင်း၊ အလွန် ဝမ်းမြောက်ရကြောင်းကို စာပြန်ပါသေးသည်။

ကျွန်မသည် ဤခရီးကို ထွက်မလာမီ တစ်လအလိုခန့်က ဆိုဖို့ထံ သို့ စာရေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ ပိုလန်ကို လာမည့်အကြောင်းပင်။ သို့သော် ဆိုဖို့ထံမှ ပြန်စာမရခဲ့ပါ။ ဆိုဖို့ ရှိမှရှိပါသေးရဲ့လား။

ကျွန်မသည် ခရီးထွက်ကာနီး မေမေ့ဆီသို့ သွားခဲ့ပါသည်။

အောင်ဦးနေမျိုးစာအုပ်တိုက်

ကျွန်မ၏ခရီးစဉ်ကို အသိပေးဖြစ်ပါသည်။ ခရီးစဉ်တွင် ပရတ်၊ ဝါဆော၊ ဘူဒါပတ် စသည့် မြို့များ ပါဝင်သည်။ ကျွန်မ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်သောအခါ မိသားစုဓာတ်ပုံတွေပါသော စာအိတ်ထူထူကြီးတစ်ခုကို မေမေက ပေးပါသည်။

“ဆိုဖီက ဒီပုံတွေကို ကြည့်ချင်လိမ့်မယ်ကွဲ့”

ပြီးနောက် ဆိုဖီကို ပေးရန်အတွက်ဆိုပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကို အိတ်ကြီးနှင့် သယ်ချလာပြန်သည်။ ကျွန်မ အိတ်မဆုံတော့ကြောင်းကို မေမေအား ပြောပြရပါသည်။ ဆပ်ပြာအချို့နှင့် ခေါင်းလျှော်ရည်အနည်းငယ်ကိုသာ ရွေး၍ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် မေမေက စာအိတ်လေးတစ်အိတ်ကို ကျွန်မအား ပေးပါသည်။ စာအိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာတစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို ထည့်ထားသည်။ “ချစ်သော ဆိုဖီအတွက်” ဟူ၍ မေမေလက်ရေးဖြင့် ရေးထားပါသည်။

တွေးရင်းတောရင်းပင် တာနောင်းမြို့သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ ကားဆရာအန်ဒီနှင့် ကျွန်မတို့သည် ဘွားဘွားဆိုဖီ ရှာပုံတော်ဖွင့်ရပါတော့သည်။ လမ်းလျှောက်လာသူတစ်ယောက်ကိုတွေ့တိုင်း အန်ဒီက ကားမှန်ကိုဆွဲချကာ “ဒီမှာဗျာ ဆိုဖီစကော့ဇင်ကာ” ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကိုများ သိပါသလားခင်ဗျာ၊ အိမ်အမှတ် (၁)၊ ဘရွန်နူး စကေးလမ်းလို့ လိပ်စာပေးထားပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု စုံစမ်းတတ်လေသည်။ သို့သော် လူတိုင်းနီးပါးက ဘွားဘွားဆိုဖီကို မသိကြပါ။

အချိန်သည် မွန်းတိမ်းလုပြီ။ ဘွားဘွားဆိုဖီကို မတွေ့သေး။ ကျွန်မမှာ ခုနစ်နာရီ ဘူဒါပတ်ရထားအမိ သွားရဦးမည်။ အချိန်က သိပ်မရှိတော့။

နောက်ဆုံးတွင် နောက်ဖေးလမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုတွင် အဘိုးဆို

တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ ကားကိုရပ်၍ မေးကြည့်၏။ အဘိုးအိုက ခေါင်းကိုညိတ်ပြီး လက်ညှိုးညွှန်သည်။ လက်စသတ်တော့ ကျွန်မတို့သည် ဘွားဘွားဆိုဖိ၏အိမ်နားတွင် ရောက်နေကြသည်ကိုး။

ဘွားဘွားဆိုဖိတို့အိမ်သည် နှစ်ခန်းတွဲ တိုက်ခံအိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ အိုင်ပီခေါ် တိုက်ကပ်နွယ်ပင်တွေ ဖုံးနေသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ သံဆူးကြိုးနိမ့်နိမ့်လေး ကာထားသည်။ ဂိတ်ပေါက်ဝမှာ နှင်းဆီပင်တွေ စိုက်ထားသည်။

အန်ဒီက သူလိုက်သင့်၊ မလိုက်သင့် ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေပုံရသည်။ သည်တော့ ကျွန်မက တိုက်တွန်းရသည်။

“ရှင်လည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ ရှင်မပါရင် ကျွန်မဘာမှနားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သည်တော့မှ အန်ဒီက ကားပေါ်မှ ပြုံး၍ ဆင်းလာလေသည်။ ကျွန်မတို့သည် အိမ်တံခါးမကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ကျွန်မက တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ မကြာမီ အရပ်ပုပုနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က တံခါးလာဖွင့်လေသည်။ သူ့ဆံပင်တွေက ဖြူနေပြီ။ သို့သော် ဘွားဘွားဆိုဖိ မဟုတ်နိုင်။ ဘွားဘွားဆိုဖိ ရှိသင့်သည့်အရွယ်ထက် ငယ်လွန်းနေသည်။

“ဆိုဖိစကော့လင်ကာ ဆိုတဲ့ ဘွားဘွားတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”

ကျွန်မက ပြောလိုက်၏။ အမျိုးသမီးကြီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင် . . . အက် . . . ဒါ . . . အက်ဒီ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

သူက အလောတကြီး လှေကားရင်းထိ ဆင်းလာ၍ ကျွန်မက လည်း စိတ်အားကြီးသောလေသံနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“အို . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘွားဘွားဆိုဖီဟာ မင်းကို မျှော်နေတာကွဲ့။”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်မကို ဖက်ယမ်းကာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ကခုန်နေလေသည်။

သူကား ဘွားဘွားဆိုဖီ၏ဆွေးမ ဒနုတာဖြစ်ကြောင်း သိရလေ သည်။ သူသည် ကျွန်မတို့ကို အိမ်ဘေးဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ် သွားလေသည်။ အခန်းထဲတွင် သေးသေးသွယ်သွယ် အဘွားအိုတစ် ယောက် ရပ်နေလေသည်။

“ဘွားဘွားဆိုဖီလား။”

ကျွန်မက မေးလိုက်သည်။ ဘွားဘွားဆိုဖီသည် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငိုချလိုက်လေသည်။

“ဪ . . . နှစ်ပေါင်းခုနစ်ဆယ်တောင် ကြာခဲ့ပြီကိုး”

အဘွားအို၏မျက်ရည်များသည် သွင်သွင်စီးကျလာပြန်သည်။

“နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်တောင် . . .”

အဘွားအိုသည် တိုးတိုးရေရွတ်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ တင်းတင်းဖက်သည်။ ပခုံးပေါ်တွင် ခေါင်းမှီသည်။ အားရပီးရ ငိုချလိုက် လေတော့သည်။

ဘွားဘွားဆိုဖီတို့ အိမ်သူအိမ်သားများသည် ဒေါ့တီ၏သမီး မစွက်ရာမန်၏မြေး ကျွန်မကို မျှော်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒနုတာသည် ဘီစကွတ်မုန့်တွေ၊ အသားညှပ်မုန့်တွေကို ထုတ်ယူလာသည်။ ဘွားဘွား က ဒနုတာယူလာသော မုန့်ပန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း . . .

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

“ဘွားဘွားတို့က . . .” ဟုပြောရင်း စကားရပ်လိုက်ကာ ဝီရိယ ဆီသို့ဘွား၍ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူလာလေသည်။ ကျွန်မ သူ့ထံသို့ ရေးလိုက်သော စာဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ပိုလန်ကို လာမလို့ . . .”

ဘွားဘွားသည် စာကိုဖတ်နေရာမှ ရပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်မမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းများသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် အရောင်လက်နေလေသည်။ ပြီးနောက် နှုတ်မှ တက်-တက်-တက် ဟုရွတ်ဆိုနေပြန်သည်။ ဘွားဘွား၏ တက်-တက်-တက် ဟူသော အသံထွက်သည် Yes - Yes - Yes - (ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်) ကို ဆိုလိုကြောင်း ကျွန်မသိပါသည်။

ကျွန်မသည် ဘွားဘွားကို ကားဆရာအန်ဒီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။ အန်ဒီကို စကားပြန်လုပ်စေ၍ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘွားဘွား၏သား ‘ဝလာဒီဆလော’ လည်း ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်မတို့ငါးယောက်သည် ထမင်းစားပွဲဝိုင်း၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ထိုင်နေကြပါသည်။ ဘွားဘွားဆိုဖီက ကျွန်မဘေးမှာ။ ဘွားဘွားသည် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဝင်ဝင်ပြောပါသည်။ စစ်အတွင်းက သူတို့မိသားစု ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပုံများ ဖြစ်သည်။

ဘွားဘွား၏ခင်ပွန်းသည်ကို စစ်အတွင်းက ဆိုက်ဘေးရီးယား အကျဉ်းစခန်းသို့ ပို့ခံရလုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့ပုံတွေ၊ သားတစ်ယောက်မှာမူ ချာနိုဘိုင်း နူးကလီးယားဓာတ်ပေါင်းဖို ပေါက်ကွဲစဉ်က ကွယ်လွန်သွားရှာပုံတွေ ပါဝင်သည်။

ကျွန်မက ဤတာနောင်းမြို့နှင့် ၇၅ မိုင်သာဝေးသော ‘အော့အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

စဝင်' အကျဉ်းစခန်းသို့ ကျွန်မသွားကြည့်ခဲ့သည်ဟု ပြောသောအခါ စကားဝိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်မှုဖြင့် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ပြီးမှ ဘွားဘွား၏ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရပါသည်။ ဘွားဘွား ဆိုဖီ၏ညီမ မတ်နှင့် သူတို့၏ကလေးများသည် ဂျူးလူမျိုးတွေ မဟုတ် ကြသော်လည်း 'အော့စဝင်' တွင် အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် အရာရာသည် အလွမ်းဇာတ်တို့ချည်း ဖြစ်နေသည် တော့ မဟုတ်ပါ။

ဘွားဘွား၏သား ဝလာဒီဆလောမှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ခွင်တစ်ခုတွင် အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးအဖြစ် အလုပ်ရခဲ့ပါသည်။ လစာ ကောင်း၏။ ယခု အငြိမ်းစားယူသည်မှာ မကြာသေးပေ။ ဒနုတာမှာ လည်း ကျောင်းဆရာမအလုပ်ရခဲ့သည်။ သူလည်း သည်တာဝန်ကို နှစ် ပေါင်းသုံးဆယ်တိတိ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ယခု အငြိမ်းစားယူသည်မှာ မကြာလှသေးပေ။

ဘွားဘွား၏သမီးချစ် 'တီရီဆာ' ကား ဆွတ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ဘွားဘွားသည် တီရီဆာအကြောင်း သူ့စာထဲတွင် မကြာခဏ ထည့်ရေးလေ့ရှိသည်။ တီရီဆာ၏သမီးမှာလည်း ဆွတ်ဇာလန် တွင်ပင် အိမ်ထောင်ကျနေလေပြီ။

ဘွားဘွားဆိုဖီ၏ အိမ်ကလေးအကြောင်းကို ပြောပြရဦးမည်။ ဘွားဘွားဆိုဖီအိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းမရှိပါ။ ရေခွေးပိုက်လည်း မရှိပါ။ အိမ်သာကလည်း အကောင်းကြီးမဟုတ်။ သို့သော် သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့ ရှိပါသည်။ စားပွဲခင်း၊ ကုလားထိုင်ခင်းအစွပ်တို့ကို ပန်းထိုးထားလေ သည်။ အခန်းအလယ်တွင် နံရံကပ်စင်ရှိသည်။ ၎င်းအပေါ်မှာ ကြည့်မှန်

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

တစ်ချပ် ရှိသည်။ ကြည့်မှန်ရှေ့တွင် ပန်းအိုးလေးနှစ်လုံး ချထားလေသည်။

ကျွန်မက ဘွားဘွားဆိုဖီနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြော
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသိရသလောက်ပေါ့။ ဘွားဘွားဆိုဖီသည် စက်ချုပ်ရာ
တွင် အလွန်လက်ရာကောင်းသည်ဟု မေမေကပြောကြောင်း၊ ကျွန်မတို့
ဘိုးဘိုး ကွယ်လွန်သောအခါ ကျွန်မတို့ဘွားဘွား ဝတ်ဆင်ရန်အတွက်
အနက်ရောင်စာပန်ခြုံထည်ကို ဘွားဘွားဆိုဖီက ချုပ်ပေးကြောင်း၊ ၎င်း
ခြုံထည်သည် အလွန်လက်ရာကောင်း၍ ကျွန်မ၏ဘွားဘွားက သတိတရ
ခဏခဏ ချီးမွမ်းသည်ဟု မေမေကပြောကြောင်း စသည်တို့ကို တစ်ဆင့်
ခံ၊ နှစ်ဆင့်ခံ ဖောက်သည်ချရပါသည်။

“ဪ . . . မစွက်ရာမန် x x မစွက်ရာမန် ကမ္ဘာပေါ်မှာ
အတော်ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့”

ဘွားဘွားဆိုဖီသည် စကားပြောရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာ
ပြန်သည်။

“အင်း . . . မစွက်ရာမန် x x မစွက်ရာမန် x x ကမ္ဘာပေါ်မှာ
အတော်ဆုံး . . . အကောင်းဆုံး . . . ”

ဘွားဘွားဆိုဖီ၏အသံသည် တစ်ဆိုသွားလေသည်။ သူ့မျက်နှာ
သွင်ပြင်ကို အကဲခတ်ရသည်မှာ အတိတ်၏အိပ်မက်ကမ္ဘာတွင် စူးနစ်
ပျော်ဝင်နေသည့် ပုံစံမျိုး။

ဘွားဘွားဆိုဖီ၏ မျက်ရည်များသည် စဲသည်ဟူ၍ မရှိတော့။
ကျွန်မတို့ကား စကားဆက်ပြောနေကြလေသည်။ ကျွန်မကို မျက်တောင်
မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ဘွားဘွားဆိုဖီ၏ မျက်လုံးများသည် နီရဲ
နေလေသည်။ သူသည် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေပုံ
ရသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေသည် ရေခြား၊ မြေခြား သူစိမ်း

တစ်ရံဆံများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော် အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော မိတ်ဆွေများလည်း ဖြစ်နေကြပါသည်။

ဘွားဘွားဆိုဖီကို ကျွန်မတို့အားလုံးက ချစ်ခင်စွာဖြင့် အမြဲပင် သက်ရနေကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘွားဘွားဆိုဖီသည် အိမ်မှုကိစ္စအားလုံးကို ထောင့်စေ့အောင် နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်ဆောင်နိုင် သည်။ မျက်နှာလွဲ၍ ရသည်။ ကက်သလစ်ဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ် ပြီး ဘာသာရေး အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသည်။ သူမသည် အခန်းထဲတွင် ငှား ထောက်ထိုင်ကာ ဝတ်ပြုဆုတောင်း၍ လူတိုင်းကို မေတ္တာပို့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်ဘေးကပ်ဆိုးကြီးကို ဘွားဘွားဆိုဖီ ကျော်လွှားနိုင် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“ဘွားဘွား ဒီကိုထွက်လာတော့လည်း သမီးရဲ့မေမေနဲ့ သမီးရဲ့ ဘွားဘွားအတွက် ဘွားဘွားဆိုဖီလေ နေ့တိုင်းဝတ်ပြုဆုတောင်းတယ် သမီးရဲ့ အခုထိပေါ့”

ကျွန်မသည် ဘွားဘွားဆိုဖီတို့ အိမ်ကလေးကို မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေမိပါသည်။ သို့သော် မဖြစ်သေးပါ။ ညရထားအမိပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပါဦးမည်။ ကျွန်မတွင်ပါလာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ထုတ်ရသည်။ ကျွန်မတို့မိသားစုဓာတ်ပုံများကို ပြရပါသည်။ စကားတွေ ကို မြန်မြန်သွက်သွက် ပြောရ၏။

မကြာမီ ကျွန်မက ပြန်ရန် ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ဘွားဘွားဆိုဖီ သည် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်မကို လှမ်းဖက်ပါသည်။

“ပြန်လာခဲ့နော် . . . သမီးလေး၊ ဟုတ်တယ်နော် . . . သမီးလေး ပြန်လာမယ်နော်”

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

ကျွန်မကလည်း “ပြန်လာခဲ့ပါမည်” ဟု ဘွားဘွားဆိုဖီကို ကတိ ပေးရသည်။ ကျွန်မ တံခါးအပြင်ဘက်အရောက်တွင် လှေကားထိပ်မှ ခေါ်လိုက်သော ဘွားဘွားဆိုဖီ၏အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“သမီးလေးရေ၊ ခဏလေး ခဏလေး”

ဘွားဘွားသည် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။ နံရံကပ်မီရီ ဆီသို့ ပြေးကာ ဖန်ပန်းအိုးနှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးကို ယူလာပါသည်။ ပန်းအိုးလေးမှာ ပန်းကွက်များဖြင့် ဖော်ထားပါသည်။ နှုတ်ခမ်းအနား သားတွေက နည်းနည်းတော့ ပွန်းနေပြီ။

“ဒါ . . . ဒေါတီ အတွက်ပါ”

မေမေအတွက် လက်ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အို . . . ရပါတယ်၊ ဒါတွေမလိုပါဘူး ဘွားဘွားရယ်”

ဘွားဘွားဆိုဖီ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးအထားဆုံး ပစ္စည်းလေးဖြစ် မည်ထင်၍ ကျွန်မ မယူရက်ပါ။

“ယူပါကွယ်၊ သမီးမေမေ ဒေါတီအတွက်ပါ”

ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားများအိမ်တွင် ဘွားဘွားဆိုဖီနေခဲ့သော အချိန်က သူနေသော အခန်းထဲတွင် စာအုပ်စင်လေးတစ်ခု ရှိပါသည်။ ၎င်းစာအုပ် စင်လေးတွင် ဘွားဘွားဆိုဖီက ဓာတ်ပုံများကို တင်ထားလေ့ရှိပါသည်။ ဘောင်ကွပ်ထားသော ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး၏ဓာတ်ပုံ၊ ပြီးနောက် မယ်တော် တီရီဆာ၊ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွား၊ မေမေနှင့် ဒေါ်လေးတို့၏ ပုံများဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဘွားဘွားဆိုဖီနေခဲ့သော အခန်းရှေ့ရှိ ကြည့်မှန်ရှေ့

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

တွင် ဆိုဖို့ဓာတ်ပုံသေးသေးလေးကို မေမေက ~~ပြန်ဆွဲ~~ ဆင်ထားပါသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ဆိုဖို့သည် နုပျိုစိုလန်းကာ ~~မာလာ~~ ~~ပြန်ဆွဲ~~ ရှိပါသည်။

ယခုတော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ကြရသည့်မှာ ~~နှစ်သက်~~ ခုနစ်ဆယ် ကြာခဲ့ပြီ။ ယခု ဘွားဘွားဆိုဖို့က ကိုးဆယ်နှစ်နှစ် ~~မေမေ~~ ခုနစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်။ ဝေးကွားနေသော ကာလများတွင် ဘွားဘွားနှင့် မေမေတို့သည် ကိုယ်စီအိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ~~ခင်ပွန်း~~ များအတွက် ဇနီးကောင်းပီသခဲ့ပါသည်။ ရင်သွေးတွေ မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ရပါသည်။ ကံကြမ္မာစေစားရာအတိုင်း ကွဲပြားသော ဘဝများဖြင့် ရှင်သန်ခဲ့ကြရပါသည်။ သို့သော် မေတ္တာနှောင်ကြီးကား မြဲမြံလှသည်။ စကားလုံးတို့ဖြင့် ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။

ကျွန်မသည် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မေမေနှင့် သွားတွေ့ပါသည်။ ဘွားဘွားပေးလိုက်သော ဖန်ပန်းအိုးလက်ဆောင်ကို မေမေကို ပေး၏။ ကျွန်မရိုက်ယူလာခဲ့သော ဘွားဘွားဆိုဖို့၏ ဓာတ်ပုံများကို မေမေကို ပြရသည်။ ယခုအခါ မေမေသည်ပင် ဘွားဘွားဆိုဖို့လို ဇရာ၏အရိပ်အငွေ့တွေ လွှမ်းခြုံလျက် ရှိနေလေပြီ။ ဆံဖြူ သွားကြော့ တွန့်လိပ်ရေနှင့် သီဝေမျက်စေ့ မှန်ရီဝေခဲ့ပြီ။

မေမေသည် ဘွားဘွားဆိုဖို့ပေးသော လက်ဆောင်ကိုကြည့်ရင်း သတင်းစကားများကို နားဆင်ရင်း မျက်ရည်ပင်လယ် ဝေရပြန်လေပြီ။

“အို . . . ဒါ ဆိုဖို့လား။ အိုသွားလိုက်တာ။ ဆိုဖို့လို့တောင် မထင်ရပါဘူးကွယ်”

မေမေသည် ငိုရင်းမှပင် အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်တူးဆွပြန်သည်။ ဆိုဖို့က သူ့ကို တရော့တမော့သိပ်ထားချိန်တွင် သူ့က တိတ်

အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ်တိုက်

တိတ်ကလေး ဆိုဖို့ထံသို့ လာခဲ့ကြောင်း၊ ဆိုဖို့သည် စက်ချုပ်ရာတွင် လက်ရာကောင်းကြောင်း၊ သူတို့သည် လက်တွန်းလှည်းလေးနှင့် ဟိုဟို သည်သည် လည်ပတ်ကြကြောင်း၊ ပြီးနောက် ဆိုဖို့၏ ချစ်စရာကောင်းလှ သော အပြုံးများအကြောင်း၊ မေမေမှာ ပြောစရာတွေ မကုန်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်မသည် ဘွားဘွားဆိုဖို့နှင့် တွေ့ပြီးမှ မျိုးဆက်နှစ်ခုကြားမှ ပြတ်နေသော စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို နားလည်သဘောပေါက်လာမိပါသည်။ ထို စက်ဝိုင်းကို ဆက်ပေးလိုက်သူမှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်မ အိမ်ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဘွားဘွားဆိုဖို့ ထံမှ မေမေ့ဆီသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးများကို အသုံးပြုထားလေသည်။ ၎င်းစာလုံး လေးများသည် အတိတ်ကမ္ဘာတွင်ရှိနေသော မီးအိမ်ကလေးမှ ထွက်ပေါ် လာသော မီးရောင်မှိန်မှိန်လေးများနှင့်ပင် တူနေပါတော့သည်။

ဘွားဘွားဆိုဖို့၏ စာတိုလေးသည် ကျွန်မအတွက် ကဗျာလေး တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပါသည်။

“အက်ဒီ ရောက်လာတာဟာလေ၊ တို့များအတွက် အမှောင် ကမ္ဘာထဲက နေမင်းကြီးထွက်လာသလိုပဲကွယ်”

ဘွားဘွားဆိုဖို့က ရေးခဲ့သော စာကြောင်းလေးဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့အတွက်လည်း ဘွားဘွားဆိုဖို့နှင့် တွေ့ရခြင်းသည် သူ ပြောသလို အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှ နေမင်းကြီးထွက်ပေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ကိုကား ဘွားဘွားဆိုဖို့ သိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်ပါတည်း။ ။

မူ ရင်း ။ Edie Clark ၏ In Search of Sophie 1994, April, Reader's Digest

တောင်စည်နေ့မျိုးစာအုပ်တိုက်

အောင်စည်နေမျိုး

မေတ္တာလေညင်း

မေတ္တာအလှရသစာစုများ

ကမ္ဘာလျော် **WORLD'S MESSAGE** မဂ္ဂဇင်းများမှ

ရွေးချယ်ပြန်ဆိုပါသည်

သရုပ်ဖော်ဝန်းကျိစုရှာလှိုင်